



DEN PYTAGOREISKE KURIREN



www.hylozoik.se

NR 38, ÅRGÅNG 10

SOMMAREN 2021 (72 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskogh

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskogh@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt trettioåttende nummer. Detta publiceras måndagen den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma onsdagen den 22 september 2021, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande sommarnummer avslutar vi den följetong vi inledde i förra vårnumret, nämligen *Tystnadens röst med kommentarer*, ingående i samma serie som den i förra julnumret avslutade följetongen, *Ljus på vägen med kommentarer*.

Sist i detta sommarnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Översättningen av Laurencys *Livkunskap Ett* är nyligen fullbordad; på ryska heter boken *Знание жизни Один*. Nästa projekt är påbörjat: översättningen av *Livkunskap Två*, *Знание жизни Два*, varav första uppsatsen, *Hylozoik*, färdigställd: *Гилозоика*. Avsikten är att på Förlagsstiftelsens hemsida publicera de tio i denna bok ingående uppsatserna allteftersom de blir färdigställda. Tidigare har fyra hela böcker översatts till ryska: *De vises sten*, *Kunskapen om verkligheten*, *Människans väg* och *Förklaringen*. Även på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess ryska avdelning, finns de fem översättningarna publicerade, Laurencys fyra böcker dock icke i avdelningar utan i hela dokument.

Vår spanske vän och broder José fortsätter med att översätta Laurencys *Livkunskap Två* till spanska. *Esoterismo*, *Esoterik*, är nu klar och publicerad på Förlagsstiftelsens hemsida. Även uppsatsen *Rörelseaspekten*, *El aspecto movimiento*, är klar och endast förbereds för publicering. På denna hemsida, www.hylozoik.se, har publicerats Josés spanska översättning av tredje avdelningen av boken *Kosmisk intelligens: Rörelseaspekten i fysiska och emotionala världarna, hushållningens lag*; på spanska *Inteligencia cósmica: El aspecto movimiento en los mundos físico y emocional, la ley de economía*.

Kurs i Västerås: Meditationens grunder – att vidga och fördjupa medvetandet

En djupare förståelse av esoterikens teori förutsätter eget arbete med medvetenhetsutvecklingens praktik. Under denna kurs arbetar vi systematiskt och metodiskt för att utveckla medvetenheten enligt fjärde vägen och pytagoreiska aktiveringsmetoder. Medvetenhetsutvecklingens teori kombineras med avsiktliga övningar i vardagliga situationer och olika typer av meditationer, såsom frömeditationer och långa tankar etc. Kursen hålls i Västerås sex onsdagar i följd den 18 och 25 augusti samt den 1, 8, 15 och 22 september 2021. Alla tillfällena börjar kl 18:00 och slutar kl 21:00.

Anmälan eller frågor skickas till johan.berggren@protonmail.com

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling har idag den 21 juni 2021 publicerat sitt andra nyhetsbrev, vilket finns att läsa på följande länk: <https://www.veidos.org/nyhetsbrev/>

I nyhetsbrevet kan man läsa om bl.a. föreningens aktiviteter med att utveckla nätplatsen www.veidos.org och om kommande bokutgivning i Dodekaeder Förlag.

Unveil the World

En intressant ny nätplats på engelska är <https://unveiltheworld.is>

FEMTE KAPITLET

FEMTE OCH SJÄTTE PORTARNA

Den dystra uppgiften är nu fullgjord, din möda nära nog över. Den vida klyfta, som gapade för att sluka dig, är nästan passerad.

. . .

Du har nu tagit dig över den vallgrav som omkretsar de mänskliga lidelsernas portvalv. Du har nu besegrat Mära och hans rasande härskara.

Du har avlägsnat befläckelsen från ditt hjärta och låtit det blöda ut det orena begäret.

C.W.L. – Vi får ej missförstå utsagan att kandidatens möda nära nog är över. Nirmānakāyan på sitt långt högre stadium, mödar sig alltjämt, och detsamma kan sägas om själva logos. Men kanske en skillnad skall göras mellan det tröttsamma slit som arbetet med att avlägsna personlighetens fel innebär och det härliga arbete som fortsätter i de högre världarna efter att personligheten besegrats.

Samma tanke tillämpas på ansträngningen. Oupphörligt arbete medför en stor ansträngning för fysiska kroppen. Men i det högre jagets världar är arbetet ren glädje. Där är då ingen sådan skillnad mellan arbete och lek som råder i de lägre världarna. När en människa väl sett det stora offer logos bragt och det sätt på vilket mästarna hänger sig åt hans arbete, finns ingen annan möjlighet för henne än att själv kasta sig i dess ström och göra allt hon kan för att hjälpa till.

Vi betraktar alltjämt den människa som icke är alldeles ren, eftersom hon fortfarande kan vara en smula självisk. Oren är den tanke som har den minsta anstrykning av själv i sig, hur god den eljest må vara. Det kan röra sig om en liten tanke på stolthet, såsom ”Folk får en god uppfattning om mig, därför att jag gör detta.” Detta kallas orent, när vi betraktar denna höga nivå på vägen. Icke endast måste vi hålla undan orenheten, utan vi måste även se till att den icke alls förekommer hos oss.

Men du, o strålande stridsman, din uppgift är ännu icke fullgjord. Bygg hög, o lanoo, den mur som skall omgärda den heliga ön, den damm som skall skydda ditt sinne för högmod och tillfredsställelse över tankar på den stora utförda bragden.

En känsla av stolthet skulle besudla verket. Ja, bygg den stark, på det att icke det vilda svallet av anfallande vågor, som stiger och slår på dess strand ur Māyās världsomspännande ocean, slukar pilgrimen och ön – ja, rent av när segern är vunnin.

Din ”ö” är hjorten, dina tankar är de hundar som tröttar och förföljer hans språng till livets ström. Ve den hjort som de skällande hundarna hinner i kapp, innan han når tillflyktens dal – som heter ”jñāna-mārga”, den ”rena kunskapens väg”.

För att hålla den ställning han nu har vunnit emot det starka tryck miljontals omgivande människors tankar övar på honom – något vi ofta talat om – behöver aspiranten nu bruka stark koncentration och positiv tankekraft. Denna styrka är av nöden, innan han kan med framgång utföra den meditation som skall lyfta honom till buddhivärldens högsta regioner.

Madame Blavatsky uppger att ”ön” är det högre jaget eller det tänkande jaget. Ur detta måste alla lägre tankar utplånas, så att det högre kan framträda. Likväl får man icke i något avseende bli ett medium. Det är en stor skillnad mellan att tömma ett utrymme och att låta någon träda in i det och taga det i besittning. Detta är skillnaden mellan yogin och mediet. Här ligger också skillnaden mellan teosofen och spiritualisten. Båda är ense om att människan är evig och att hennes framåtskridande sker utan gräns. Men spiritualisten anser att det gagnar människan att bli ett medium åt goda andar, medan teosofen vidhåller att det egna, självbestämda medvetandet skall behållas under alla omständigheter och hävdar därtill att det inte finns något som det

passiva mediumskapet kan ge som inte kan erhållas genom medveten klärvoajans.

Āryāsanga säger, ”Ve den hjort som de skällande hundarna hinner i kapp”. Detta betyder ve det jag som ger vika under de utifrån kommande tankarnas tryck. Ett dylikt jag kan icke nå det sanna tänkandets plats. Madame Blavatsky säger om den rena kunskapens väg eller jñāna-mārga att den ”bokstavligen är jñānas väg eller den rena kunskapens väg, paramārthas eller (på sanskrit) svasamvedanas väg, den självklara eller självanalyserande reflektionen.” Jñāna är hos hinduerna den högre kunskapen, visdomen, icke den lägre kunskapen om världen, vilken kallas vijñāna.

Innan du kan stadga dig på jñāna-mārga och kalla den din egen, måste din själ bli liksom den mogna mangofrukten: lika mjuk och ljuv som dess klara gyllene kött för andras lidanden, lika hård som fruktens kärna för dina egna plågor och sorger, o du besegrare av väl och ve.

Härda din själ mot själkets snaror, låt den förtjäna namnet diamantsjäl.

Ty liksom diamanten, djupt begravnen inom jordens skälvande hjärta, aldrig kan återspegla de jordiska ljusen, sådana är din tanke och din själ. Djupt försänkta på jñāna-mārga, får dessa icke spegla något av māyās illusoriska rike.

Vi skall icke blott låta våra personliga sorger vika undan till förmån för andras. Vi måste gå ytterligare ett steg och icke låta några slags sorger kasta sin skugga över oss. När man endast känner en annans sorg, hjälper man honom ej, utan endast lägger något ytterligare till lidandet. När man däremot hyser verklig medkänsla, sänder man ut kärleksvibrationer och ger honom verklig hjälp. Mästaren hyser alltid medkänslan, men känner aldrig sorgen. Han kan inte lida, även om han i sanning är ett med dem som lider, ty han är ett med dem och vet glädjen av deras tillvaro i högre världar och den underbara härligheten i det tillstånd, mot vilka de utvecklas med osviklig säkerhet.

Faran för de flesta människor är den att när de fördriver sorgen ur sitt hjärta, kan de även förlora medkänslan, och i ett dylikt fall kan det hända att de slår in på vänsterhandsvägen, den svarta magins väg. Skuggans bröder blir fullkomligt förhärdade för andras känslor liksom för sina egna. De undertrycker obönhörligt alla känslor enligt sin föreställning att de är slöseri med kraft.

När du nått detta tillstånd, öppnas på vid gavel de portar du måste vinna för att kunna passera, och icke ens naturens starkaste makter förmår hejda din vandring. Du skall bli den sjufaldiga vägens mästare, men icke förrän då, o du kandidat till utsägliga prövningar.

Det förefaller sannolikt att de utsägliga prövningarna icke är faror och svårigheter av en sådan storlek att de är alldeles obeskrivliga, utan av ett slag som är okänt för vanliga människor och känt endast för det högre jaget. Den väg Āryāsanga leder sina trogna på är en inre väg för det högre jaget. När personligheten har övervunnits i de yttre världarna, har det högre jaget att bestiga höjderna i världarna därutöver och måste därför göra det som inte kan beskrivas. En annan möjlig tolkning är att kandidaten nu finner sig i stånd att göra det han i förstone ej kunde tro att han kunde. Den vanliga människan torde vara benägen att säga till exempel att den renhet och osjälviskhet vi ständigt talat om är ouppnåeliga för henne, att de är en uppmaning till fullkomlighet. Men om hon söker förvärva dem, fortsätter att vilja och försöka det, kommer hon att vakna till insikt om att det är fullkomligt naturligt och lätt för henne att ha dessa egenskaper.

Den vanliga människan säger att något visst är omöjligt och försöker därför inte, men vi har, liksom Napoleon sade, lärt oss att stryka ordet ”omöjligt” ur vår ordbok. Det är för den som läser detta icke omöjligt att nå adeptskapet inom ett dygn. Det vore möjligt om han ägde tillräcklig vilja – en vilja som emellertid ingen tycks äga. Men om vi bortser från tidsfaktorn, är det möjligt för honom att nå adeptskapet. Om han stint riktar in sig på målet och går rakt fram utan att tänka på den tid som måste gå, kommer han också att nå målet förhållandevis snart.

Intill dess väntar dig alltjämt en ännu svårare uppgift. Du måste själv känna varje tanke och likväl avvisa alla tankar från din själ.

Du måste nå den sinnets fasthet, vari ingen vindstöt, hur stark den än är, kan kasta in en jordisk tanke. Sålunda renad måste helgedomen stå tom på varje handling, ljud eller jordiskt ljus. Liksom fjärilen, övervunnen av frosten, faller livlös på tröskeln – så måste alla jordiska tankar falla döda framför templet.

Se, det står skrivet:

”Innan den gyllene lågan kan brinna med stadigt ljus, måste lampan stå väl skyddad på ett ställe fritt från all vind.” Utsatt för växlande vindar, fladdrar lågan och kastar skälvande bedrägliga skuggor, mörka och föränderliga, på själens vita helgedom.

Här får vi en poetisk beskrivning av koncentrationen – en sådan fasthet hos det högre manas att icke ens i dettas egen värld något kan tränga in utifrån. Detta är detsamma som dhāranā, omnämnd i Första fragmentet, ehuru det i detta fragment kallas vīrya, vilket betyder styrka – naturligtvis inte fysisk styrka utan det högre jagets orubbliga mod.

Dhāranā kallas i Första fragmentet sjätte stadiet, men här är vīrya femte porten. Det råder ingen förvirring om nummerordningen i detta, ty den femte porten leder till det sjätte stadiet. På detta stadium använder människan den egenskap hon förvärvat på femte stadiet för att vinna inträde på det sjätte genom den femte porten.

Samma egenskap är det pass som berättigar till inträde i buddhivärlden. När människan höjt sig till detta tillstånd, har hon för tillfället stillat det högre mentalas aktivitet, och nu, i stället för de egna tankarna, känner hon sig vara idel tanke – hon är ett med andra, och deras tankar är hennes. På detta stadium känner hon den egenskap av enhet sollogos äger. För henne är denna nu en avgjord verklighet, egen erfarenhet, icke längre blott en skön idé eller en tillfällig, gripande inspiration. Huruvida detta i någon utsträckning kommer ner i fysiska hjärnan – det är en annan sak; det mesta kan det inte. Och koncentration och meditation på dessa höga stadier utför man för det mesta, när man under sömnen lämnat de fysiska kropparna.

Vi talar ofta om att bekämpa jordiska tankar och känslor. Detta är ett stadium, där man ställer sig på jämlik fot med dessa. Men det stadium, vi nu talar om, är ett där de faller ner döda vid aurans ”tröskel”, yttre gräns. De respektive kropparnas vibrationstal är så oerhört höga att de lägre tankeformerna stöts bort och inte kan tränga igenom. Det finns många exempel på detta i fysiska världen. Om ett hjul snurrar sakta, kan man kasta en boll genom ekrarna, men inte om det snurrar hastigt. Om en vattenstråle är tillräckligt stark, kan man inte hugga igenom den med ett svärd, ty vapnet kastas undan, som vore vattnet ett fast ämne. En välkänd saga för barn handlar om en man, som kunde stå ute i regnet och svinga sitt svärd med en sådan fart över huvudet att icke en droppe kunde komma igenom cirkeln och falla på honom!

Citatet om lampan är hämtat från Bhagavad-gītā. Fortsättningen lyder: ”En sådan liknar den behärskade tankens yogī, försjunken i jagets yoga” och förklarar vidare att han då ser jaget genom jaget och är förnöjd i jaget, att han anser det icke finnas någon större vinst bortom detta och aldrig mer uppröres, ens av djup sorg.

Yogīns upplevelse är en verklig intuition, eftersom den kommer inifrån, från en del av naturen som är djupare än till och med det kausala. Hur en dylik intuition uppfattas i personligheten, om den alls gör detta, beror på det slags människa som upplever den. Det finns två huvudsakliga överföringssätt – det ena genom det högre till det lägre mentala och det andra direkt från buddhi till emotionalkroppen.

Vilket av dessa två sätt som är lättast att tillämpa beror på det sätt på vilket man kausaliserade från djurriket för länge sedan. Somliga gjorde detta genom djup förståelse, andra genom en våg av högt driven känsla, sannolikt känsla av hängivenhet till en mänsklig husbonde. Med det först nämnda sättet når den ner i det lägre mentala såsom en övertygelse, som för att framstå såsom

sanning numera inte behöver någon reflektion, även om människan måste ha förstått den i tidigare liv eller utanför fysiska kropparna i lägre mentalvärlden. I deras fall som kausaliserat genom känsla mottas intuitionen genom känslorna, inte genom det mentala.

I intetdera fallet kan dessa intuitioner komma igenom på ett tillfredsställande sätt, såvida höljena inte är stadgade. Det är liksom överföringen av en musikalisk ton. Om den kommit icke genom luften utan genom en tjock vägg, kan det hända att den är dämpad och att den låter alldeles annorlunda än den borde. Om den måste passera genom någon störning – till exempel en storm – blir den ännu mindre klar. Denna sist anförda liknelse motsvarar tydligt det fall, vari emotional- och mentalkropparna är fulla av störningar.

Och då, du sökare av sanningen, blir din tanke själ liksom en galen elefant, som rasar i djungeln. Då han misstar skogens träd för levande fiender, förgås han i sina försök att döda de ständigt växlande skuggor som dansar på de solbelysta klippväggarna.

Jag vet inte om något dylikt faktiskt sker i djungeln, men tanken är att en elefant i raseri antingen misstar träden för levande fiender eller, vad värre är, anfaller klipporna och därvid förgås. På motsvarande sätt kan någon ha upplevat att det mentala, när det känner den nyväckta energin från det högre jaget komma ner ovanifrån, gör uppror med ett sista våldsamt utbrott mot sin nya herre, då det i sitt högmod och sin fruktan är ovilligt att avstå från sin självständighet, som det så länge åtnjutit. Då rasar det mentala, och de sista reserverna av tvivlens och misstankarnas härskaror inkallas från varje håla och vrå och rusar fram för att strida mot ljuset, varvid de misstar varje rörelse för en arg vedersakare. Det mentala är högmodets fäste, och det som finns kvar av denna egenskap reser sig i hat mot den som är det överlägsen, alldeles liksom de som förföljde Jesus reste sig och dödade honom, då de icke stod ut med att jämföra sin egen jordiska läggning med hans renhet och storhet.

Tag dig i akt på det att i omsorgen om jaget din själ icke mister fotfästet på devakunskapens mark.

Ta dig i akt på det att i glömskan av jaget din själ icke mister herraväldet över det skälvande sinnet och sålunda förverkar sina erövringars välförtjänta frukter.

Devakunskapen avser här, liksom förut, kunskapen om det gudomliga som ligger till grund för hela manifestationen. Det finns en fara i att kandidaten i sin ängslan att förvissa sig om att han går den rätta vägen blir icke självisk utan självupptagen. Mellan dessa båda finns en verklig skillnad. Ingen av oss skulle avsiktligt taga något för sig själv med vetskapen om att det skadade en annan. Om ett dylikt fel funnes, skulle det framträda i auran i en matt brungrå färg. Men det finns en fara för att vara självcentrerad, att alltför mycket betrakta tingen ur den egna synvinkeln. Detta framträder i auran såsom ett hårdnande av den yttre begränsningsytan, vilket hindrar intryck utifrån att komma in.

Den andra varningen avser det enda jaget, som inte får glömmas. Aspiranten måste alltid minnas att alla är ett, att den gudomliga enheten finns i alla. Detta är en praktisk undervisning, giltig i alla världar. Fysiskt måste människan vara ren, uppriktig och sann, så att hon inte smittar samhället. Emotionalt och mentalt måste hennes känslor och tankar vara rena och upphöjda, icke för att hon själv skall njuta av det, utan för omgivningens skull.

Tag dig i akt för förändringen, ty förändringen är din store fiende. Denna förändring vill slå dig tillbaka och hålla dig ifrån den väg du vandrar, driva dig bort på tvivlets lömska myrar.

Varningen för förändring synes i förstone en smula egendomlig, i synnerhet när vi minns att vi alla ständigt förändras och att vi genom att vandra vägen har blivit denna väg och sålunda är mycket ivrigt upptagna med att förändras. Vad som här menas är att man måste taga sig i akt under detta skede av förändring, så att man icke ändrar sin grundval eller grundläggande inställning. Det finns ett skede av provningar, då man uppper de världsliga ting man brukade

sätta värde på och ännu icke har ett fast grepp om de nya och högre tingen. Dessa har varit synliga för oss i vissa stunder, när vi är som bäst, men vi har fallit undan från dem gång på gång, ner i detta tillstånd av andlig torka, som så många mystiker talat om. Det som fordras är att man håller fast vid visionen genom alla dessa växlingar, icke ändrar sin grundläggande hållning.

Dessa förändringar kan åstadkommas på flera sätt. Ibland rör det sig bara om att den fysiska hjärnan får något för mycket eller för litet blod. Dyligt påverkar höljena men får icke tillåtas påverka den verkliga människan. När växlingarna kommer, bör vi säga: ”Jag vet att detta skulle komma. Jag vet att jag förut såg klart. Nu ser jag otydligt och börjar tvivla, men jag vet att jag skall komma igenom denna nedslagenhet, att den blott är en växling i min emotionalkropp.”

Ibland är det en svår chock och prövning för människor att överge en åskådlig och målerisk barnatro, sedan de insett att denna inte är förenlig med det verkliga livets fakta och ej längre kan tillfredsställa tankens och hjärtats behov. Därefter följer ofta tvivel på allt och ett tillstånd utan inre styrning, som i ytterlighetsfall kunnat vara i flera liv. I ett dyligt fall måste man lyssna, läsa och tänka och hålla sig till de hypoteser som bäst förklarar fakta, tills tvivlet övervunnits genom den kunskap som förr eller senare säkerligen kommer. Det är förstås inte nödvändigt att gå igenom en sådan skeptisk period. Det är fullt möjligt att överge de senare gjorda tilläggen och vidga sin religion steg för steg, tills man kommer fram till den teosofiska förståelsen av dess budskap.

Stå redo och var förvarnad i god tid. Om du försökt och misslyckats, o du oförfärad kämpe, mist fördenskull icke modet. Kämpa vidare och gå på i anfallet om och om igen.

Den orädd krigaren med dyrbart livsblod rinnande ur vida och gapande sår fullföljer anfallet på fienden, driver honom ut ur hans fäste, besegrar honom, innan han själv uppger andan. Handla alltså, alla ni som misslyckas och lider, handla liksom han, och ur er själs fäste jaga alla era fiender bort – äregirighet, vrede, hat, även skuggan av begär – även när ni misslyckats. . . .

Minns, du som strider för människans befrielse, varje misslyckande är framgång, och varje ärligt försök får med tiden sin belöning. De heliga frön, som gror och växer osedda i lärjungens själ, deras stjälkar växer sig starka vid varje ny prövning, de böjer sig likt vass men knäcks aldrig och kan heller aldrig förloras. Men när stunden är inne, slår de ut i blom.

.

Men om du kom beredd, så hys då ingen fruktan.

I en fotnot till detta hänvisar H.P.B. till den bekanta tron att varje tillkommande helgon är en ny soldat i härskaran av dessa, som verkar för mänsklighetens frigörelse och att i den nordliga buddhismens länder, där man undervisar i läran om nirmānakāyaer, varje ny bodhisattva kallas en mänsklighetens befriare. Vi måste förstås minnas att hon avser alla dem som blivit arhater, icke endast det stora väsen som fyller bodhisattvans uppgift. Envar som skrider framåt, gör det för alla.

Kandidaten kan på denna väg icke äga personlig äregirighet. Tanken på egen ära är självisk, och långt innan aspiranten nått detta stadium, har han bestämt riktat sin vilja mot dylika begär. Mästarens lärjunge tänker ej ”Vad är det jag önskar?” utan ”Vad är det mästaren önskar?” När vi inser att vi är gnistor av den gudomliga elden, kan vi tänka endast på vad gud vill. Vi är delar av honom, var för sig kan vi inte ha någon ära, varför tanken på egen ära är en fullständig villfarelse.

Ingen människa, som fortsätter att försöka, kan misslyckas. Hon kanske inte lyckas med att göra just det hon vid ett visst tillfälle ville göra. Men om hon lagt kraft i sin ansträngning, kan den inte vara bortkastad. Varje gång hon försökte och det slog tillbaka på henne själv, erhö

hon större styrka för framtiden, detta eftersom verkan och återverkan är lika och motsatta. Vidare gäller att envar som försöker måste lyckas, eftersom evolutionens hela rörelse är på hans sida. Han vet ej hur tjock den mur av karmiska hinder är som han måste bryta igenom, icke heller i vilken stund han till sist kommer igenom till ljuset på andra sidan.

Under dessa omständigheter är det bara dåraktigt att förtvivla eller sluta försöka endast därför att man ännu icke lyckats. I sin stora dikt *Saint Paul* skriver Frederick Myers: ”O människa, varför är du förtvivlad? Gud skall förlåta allt förutom din förtvivlan.” Att förtvivla är att synda mot den helige ande, att förtvivla om sin egen kraft är att förtvivla om hans kraft som verkar genom dig, så att du stänger dig av från honom.

Āryāsanga uppmanar kandidaten att vara liksom krigaren, som strider och vinner slaget i samma stund han själv ger upp andan. Han måste hålla ut till det allra yttersta och aldrig ge upp. Läraren vet att döden blott är något obetydligt, ej värt att beakta i vårt arbete. Den blir vår lott i sinom tid, somliga äldre har kanske många år kvar, medan andra yngre plötsligt rycks bort. Vi fortsätter med vårt arbete lika fullt efter övergången som före.

Hädanefter är din väg röjd ända genom vīrya-porten, den femte av de sju portarna. Du befinner dig nu på den väg som leder till dhyānas hamn, den sjätte porten, bodhi-porten.

Dhyāna-porten är lik en alabastervas, vit och genomskinlig. Därinom brinner en stadig gyllene eld, prajñās låga, som strålar ur ātma.

Du är denna vas.

Vi har här en underbart skön liknelse – alabastervasen med en stadig gyllene eld inom sig. Den är en god bild av buddhikroppen eller -höljet, som är ytterligt genomskinligt och icke bjuder något hinder för livets enhet i denna värld. Dhyāna är den högre meditation som utföres i denna kropp. I denna meditation söker man förstå meditationsföremålets innersta mening, eller om man riktar sin tanke på någon av de stora, söker man förstå sin medvetenhetsgemenskap med honom. Det finns i detta tillstånd icke längre någon yttre kunskap. Man står icke längre utanför, tänker ej på föremålet såsom något från en själv skilt, utan man inser dess natur genom att bli ett med det, kontempera det inifrån.

Du har fjärmat dig från sinnenas föremål, färdats på seendets väg, på hörandets väg och står i kunskapens ljus. Du har nu nått titikshā-tillståndet.

O naljor, du är trygg.

Samma ord, titikshā, har brukats, såsom vi sett, om en av förutsättningarna, ett av inslagen i det goda uppförandet, och betyder uthållighet. Termen brukas återigen, men nu på ett högre stadium. I en fotnot säger madame Blavatsky att den betyder ”högsta likgiltighet för, uppgivelse, om så erfordras, för det som kallas ’behag och obehag för allt’, men utan att känna något behag eller obehag av dylik uppgivelse – kort sagt, det att bli fysiskt, mentalt och moraliskt likgiltig och okänslig för vare sig behag eller obehag.”

Detta är inte särskilt klart uttryckt. Kandidaten handlar inte av hänsyn till behag och obehag. Han helt enkelt gör det han vet vara sin plikt. Han känner alltjämt, liksom andra gör, behag och obehag i sina höljen. Ändock kan sägas att på hans stadium glädjen är så stor, tanken så stint riktad på målet att behag och obehag länge sedan mistat sin makt. Även om Kristus till fullo kan känna och ropa ut, ”Min gud, min gud, varför har du övergivit mig?” ljuder ändock i hans hjärta ropet, ”Min gud, min gud, hur förhärligar du mig icke”, såsom jag förklarat i boken *The Masters and the Path* i skildringen av fjärde initiationen.

SJÄTTE KAPITLET

DEN SJUNDE PORTEN

Vet, du övervinnare av synder, att när Sowani väl korsat den sjunde vägen, dallrar hela naturen av glädjeric bävan och känner sig kuvad. Silverstjärnan strålar nu ut nyheten till nattens blommor, bäcken porlar ut berättelsen till småstenarna, mörka havsvågar dånar den för de omspolade klipporna, väldoftande fläktar sjungen den för dälderna, och de ståtliga furorna viskar gåtfullt: ”En mästare har uppstått, en mästare för dagen.”

C.W.L. – Mästaren för dagen betyder den som blivit trygg för den innevarande cykeln, avser alltså den kandidat som genomgått första initiationen liksom även den som nått den andra stranden. Att hela naturen gläds åt en dylik händelse är ett enkelt faktum, som här uttrycks skönt och poetiskt. I en sådan stund är det många som märker att de på ett sätt de ej kan förklara känner sig glada och ibland är medvetna om en dallring av bestämt andligt slag. De flesta människor av våra civiliserade raser är sällan tillräckligt känsliga för att bli medvetna om dessa skeenden, men känsliga individer kan mycket väl vara det: ”Jag känner mig så egendomligt lycklig i dag. Jag undrar vad som kan ha hänt.” Det förnims i naturen på detta sätt – såsom en skön känsla av välbehag.

De flesta människor är fullt i färd med att utveckla det mentala och har till följd därav mistat mycken känslighet, som uppstår mera i samband med känslornas utveckling än med intellektets. Högre stående vilda folkslag är på många sätt långt känsligare men vanligen endast på ett oklart och obestämt sätt och utan någon kontroll över denna känslighet. De mottar intryck och kan ofta förutsäga händelser i allmänna ordalag. Allt detta kommer åter oss till del, men i en klar och bestämd form på ett högre varv i spiralen, i samband med att de högre känslorna utvecklas. När denna utveckling kommer, får vi icke endast erfara den känsla av välbehag och lycka som åtföljer dessa stora händelser utan även veta varför vi känner detta och ur vilket centrum den stora glädjesången höjes. Den övriga naturen, som visserligen ligger nedanför vårt stadium, är ännu inte centrad på det materiella så som många människor är. Såvida djuret ej är fullt upptaget med något begär, som härrör ur hunger eller något annat kroppsligt behov, är det i allmänhet i någon mån mottagligt för denna dallring.

Teosofiska samfundets stora ändamål är icke så mycket att främja den mentala utvecklingen som att höja dem som är redo för detta till att bli mottagliga för buddhiska inflytanden, att återuppväcka medlemmarnas känslighet på ett högre varv av spiralen och förbereda dem för den nya rasen. Samfundet ogillar inte mental utveckling – långt därifrån – men förbereder för nästa stadium, när intuitionens kärlek kommer att frambringa harmoni och broderskap och använda det utvecklade intellektet för att bygga en ny civilisation, byggd på dessa ideal. Eftersom vårt samfund är i nära samklang med de högre världarna, är det mycket känsligt för de krafter som frigöres, när ännu en ”människoson” födes. Det mottar den första känningen av det stora utflödet, och detta ger det en ny eggelse. Dess arbete ökar och sprider sig, och det blir ett framsteg i antal och broderskänslor.

Ibland framkallar dock denna stimulans friktion på grund av brist på känsla för proportioner. Någon mäktig tanke uppstår hos en medlem. Inflödet av kraft intensifierar den – och det är mycket gott, om det är en välbalanserad människa, som därför kan fullfölja sina ideer utan att nedvärdera andras. Men där det råder obalans och ett inskränkt synsätt, kan meningsskiljaktigheter stärkas. Vi har i teosofin olika inriktningar i vårt arbete. Somliga ägnar sig åt ett visst slags verksamhet och andra åt andra slags, men det är fara å färde, när en människa börjar tro att hennes inriktning är den som hela Samfundet borde följa och framhäva. När andra söker förverkliga sina ideer, tenderar denna person anse att de inte verkar för Samfundets bästa, då de ju inte kommer till hennes hjälp. Det är ej att undra på att entusiasmen ibland vållar friktion

i dylika fall, när broderskärleken och den verkliga toleransen blir något eftersatta.

Vår stora president har stundom förklarat att hon ofta arbetat med andra på en sådan idé hos dessa som ”kommit i andra eller tredje hand”. Hon visste vad som var bäst men gav i tysthet efter för samsjans skull och för att människor skulle få erfarenheten av att genomföra sina ideer. Om någon kommer till henne med planer som han är mycket uppfylld av, avråder hon honom icke utan säger, ”Gör det, försök och lycka till!” Han försöker och finner kanske något år senare att det inte var det bästa, så att han ändrar det. Men ibland har goda resultat uppnåtts på detta sätt.

Det är nästan alltid klokt att låta människor pröva sina uppslag, men alltid ledsamt, när de söker tvinga dem på andra. Erfarenheten lär oss allt mer att det viktigaste i Samfundet är harmonin mellan dess arbetare. Man kan rentav säga att harmonin mellan arbetarna är viktigare än framgång i något enskilt arbete. Må därför envar följa den bästa inspiration som kommer honom till del, men må han också hysa fullast möjliga medkänsla för andra i dessas egna ideer. Om vi utan men för den anda av harmoni som gör Samfundet till en fulländad kanal för högre krafter, en öppen dörr för de stora, kan hänge oss åt kraftfull verksamhet, är det mycket väl ställt, men annars icke.

Den silverstjärna, som nämns i texten, kan också betraktas såsom initiationens stjärna. Den är tecknet på konungens tanke och närvaro. I initiationsceremonin kallar den som officierar i hans, den ende initiators ställe, på honom att stadfästa det som utförts, och svaret blir silverstjärnans framstrålning.

Han står nu liksom en vit pelare i väster på vars yta den eviga tankens uppgående sol utgjuter sina härligaste strålar. Hans medvetenhet, lik en stillad ocean utan stränder, utbreder sig i gränslös rymd. Han håller liv och död i sin starka hand.

Ja, han är mäktig. Den levande kraft, som frigjorts hos honom, den kraft som är han själv, kan lyfta illusionens tabernakel högt ovan gudarna, ovan Brahma och Indra.

Genom det stora vita brödrskapet kommer till världen allt det ljus som avlyfter människolivets mörker och i oerhörd grad påskyndar mänsklighetens evolution. Ofta har ”öster” brukats såsom en symbol att ange brödrskapet med avseende på dess lokalisering. De av dess medlemmar, som har ansiktet vänt till att hjälpa dem i den yttre världen, kan därför sägas vara vända mot väster.

Den illusion som här åsyftas är avskildhetens. Aspiranten har nu vunnit sin frihet från denna illusion, och på vägen kommer han nu att höja sig steg för steg, värld för värld, tills han förintat illusionen på vart och ett, i var och en av dessa och är sin egen herre i människolivets alla världar. Det synes icke finnas någon gräns för hur högt människan kan stiga, så att hänvisningen till Brahma och Indra är ingen överdrift. Den påminner även om en rad i *Asiens ljus*: ”Högre än till Indras lott mån I lyfta eder egen.”

Ett exempel på hur denna bild tillämpas i praktiken är det byte av stråle som beskrivs i boken *The Masters and the Path*. Det är i vår jords hierarki möjligt att skrida längre framåt på första strålen än på andra, och längre på andra än på någon av de fem övriga. Den som har stigit ända till sjunde initiationen på någon av de fem senare strålarna, måste alltså övergå till andra eller första strålen, om han vill fortsätta till åttonde initiationen och till första strålen ensam, om han vill gå ännu längre. I *Den Hemliga Läran* jämföres Indra med andre logos, solguden, och Brahmā tredje logos, skaparen. I hierarkin representeras dessa båda av (1) chefen för andra strålen, Buddha, och (2) Mahachohan, som styr de fem strålarna tre till och med sju. Världens herre är på första strålen, och han har lyftat sin lott högre än de båda andra.

Nu skall han förvisso nå sin stora belöning!

Skall han icke bruka de gåvor den skänker till hans egen vila och sällhet, sin välförtjänta välgång och härlighet – han, som kuvat den stora villfarelsen?

Nej, o du store sökare av naturens dolda kunskap! Om man vill följa den helige Tathāgata i spåren, är dessa gåvor och krafter icke för jaget.

Ville du så dämna de vatten som fötts på Sumeru? Skall du avleda strömmen för din egen skull eller driva den tillbaka till sin urkälla på cyklernas vågkammare?

Än en gång kommer vi till frågan om befrielse från kretsloppet av födelse och död med den därmed sammanhängande tanken på vila. På detta stadium kan det icke finnas någon känsla av trötthet och möda, sådan som vi har här nere, men när man nerifrån gör sig en föreställning av adepten, som förblir i inkarnation i miljoner år, förefaller hans lott skrämmande tröttsam. Likväl betraktar kandidaten, som Āryāsanga tilltalar, detta nedifrån. Läraren önskar att han ej skall vara ovillig att möta denna framtid, även om han för närvarande kan se blott den mörkare delen av bilden. Det är kanske omöjligt för läraren att beskriva detta högre livs glädjeämnen. Dessa kan ej uttryckas i ord som brukas för någon sådan jordisk lycka vi vet av. Det är således en smula farligt att framhålla dess glädjeämnen såsom något lockmedel för kandidaten, då detta kunde förmå honom att, alldeles oavsiktligt, rikta sin tanke på något lägre slags lycka och därmed försena sin vandring framåt.

Berget Meru eller Sumeru är gudarnas berg, i största allmänhet motsvarande grekernas Olympen. Allt gott flödar ur denna källa. Denna ström flödar in i varje brödraskapets medlem och bör flöda genom honom vidare ut i världen – annars skulle han formligen dämna upp strömmen. Men om så vore fallet, skulle han naturligtvis bli en av de misslyckade.

Om du vill att denna ström av med möda förvärvat kunskap, av himlafödd visdom förblir ljuvt rinnande vatten, får du icke låta den förvandlas till en trög och osund pöl.

Vet, om du vill bli Amitābhas, den uråldriges medhjälpare, så måste du avlägga det ljus du förvärvat, likt de tvenne bodhisattvaerna, så långt alla tre världarna når.

Till detta fogar madame Blavatsky följande not:

I den nordbuddhistiska symboliken sägs Amitābha eller den gränslösa rymden (Parabrahman) i sitt paradiset ha två bodhisattvaer – Kwan-shi-yin och Tashishi – vilka alltid utstrålar ljus över de tre världar, vari de levde, däribland vår egen, för att med detta (kunskapens) ljus hjälpa i undervisningen av yogier, som i sin tur frälser människor. Deras upphöjda ställning i Amitābhas rike beror på de barmhärtighetsgärningar de utförde, när de själva var dylika yogier, säger allegorin.

Detta är en smula invecklat och tarvar någon förklaring. Madame Blavatsky sätter här Amitābha lika med Parabrahman, men det är svårt att förstå hur det så skulle kunna förhålla sig, när den förstnämnde är det oändliga ljuset, den oändliga visdomen, alla buddhaernas essens. Parabrahman är den första medlemmen av den stora treenigheten. Avalokiteshvara är den andre, som också är Amitābha, betecknad såsom Buddhas ”mellersta princip”. Med denna andra eller mellersta princip kan vi bli medarbetare, men icke med Parabrahman.

Emellertid talar hon ofta om de två såsom en, eftersom Parabrahman är den dolda visdomen, och han manifesterar sig såsom Avalokiteshvara, den manifesterade īshvara, logos. När vi skådar uppåt nedifrån, inser vi att det inom oss och inom allt finns en gud som ses (den andre av de tre) och en gud som är dold (den förste av de tre).

Den mellersta principen kallas även bodhisattvan och beskrivs såsom tvåfaldig, manlig och kvinnlig, nämligen Kwan-shi-yin, den manliga aspekten, och Kwan-yin, den kvinnliga aspekten av Avalokiteshvara. Den sistnämnda sägs ”efter behag antaga vilken form som helst för att frälsa mänskligheten”.

En fotnot uppger att alla tre världarna avser ”varats tre världar, den jordiska, den astrala och den andliga”. Madame Blavatsky använder här termen ”astral” på ett ovanligt sätt, såsom hon också gjort i *Den Hemliga Läran*, när hon berört detta ämne. Hon delar människans hela tillvaro från monaden till de materiella kropparna i tre delar: först den andliga delen, som är monaden, sedan den astrala, som omfattar ātma-buddhi-manas eller det översinnliga rūpa, och tredje delen, den materiella eller jordiska, omfattande de lägre mentala, astrala (emotionala) och

fysiska kropparna.

Hänvisningen till de två bodhisattvaerna kan uppfattas även i en annan betydelse, såsom avseende de två stora bröderna, herren Gautama och herren Maitreya, vilka företräder den mellersta principen i hierarkin, varvid den sistnämnde är liksom vänd nedåt, för att ägna sig åt människorna såsom personligheter i de lägre världarna. Berättelsen om dessa båda bröders underbara ansträngning och uppoffring har återgivits i boken *Mästarna och vägen*.

Men från mänsklig synpunkt kanske den mest praktiska tolkningen av allegorin är denna. Gautama blev ett med Amitäbha – det vill säga han blev Buddha. Han fortsätter sitt arbete i de högre världarna, men bland människorna. Han verkar genom den tvåfaldiga bodhisattvan, vilkens manliga gestalt är Kwan-shi-yin, herren Maitreya, och vilkens kvinnliga gestalt är Kwan-yin, den förres gåtfulla följeslagerska och shakti i nästan alla religioner.

Vet att den ström av övermänsklig kunskap och devavisdом du vunnit, måste ur dig själv utgjutas i en annan fåra.

Vet, o naljor, du av den hemliga vägen, att dess rena, friska vatten måste brukas att göra oceanens bittra vatten ljuvare. Detta mäktiga sorgens hav har bildats av människors tårar.

Den övermänskliga kunskapen avser förmodligen den nyckel till kunskapen som den invigde får, när han tar sitt första steg. Den som genomgått flera initiationer, äger vissa kvantiteter kunskap han ej får meddela andra. Han handlar med denna kunskap, och det gör med nödvändighet en viss skillnad i vad han gör och hur han lever. Andra kanske iakttar dessa skillnader och anammar dem genom efterapning eller hängivenhet. De som av naturen är fallna för protest, invänder mot detta slags imitation av stora människor. De påpekar att en människa kan vara stor i vissa avseenden men icke alls i många andra, att de som blir dylika anhängare lätteligen blir offer för vidskepelse, såsom människorna gjorde i berättelsen om katten och sängstolpen. De säger även att den som lever livet med självtillit utvecklar kraft. Allt detta är sant, men man kan ha gagn av och råka i fara med vardera metoden. Därför bör envar vandra den väg som för honom är den naturliga, varvid han samtidigt bemödar sig om att söka förstå och respektera den som väljer den andra vägen. Det är inte oförnuftigt att följa dens handlande som vet litet mer än vi själva. Barn gör och säger efter vuxna, eftersom de känner sig vissa om att de vuxna vet mer än de själva gör, och i många fall har de ju rätt. Det är lika så riktigt att de flesta barn i allmänhet ser sin far som den störste mannen i världen, och ingen torde väl säga dem att de har fel.

Devavisdomen är förmodligen den gudomliga visdom som vi kallar teosofi. Den är kunskap om världarna såsom boningar för gudomligt liv, icke endast områden i yttre mening. Āryāsanga håller alltid isär vad man verkligen vet och vad man blott tror sig veta. Om han bevistade någon av våra teosofiska sammankomster, skulle han kanske säga: ”Ni borde tro på att emotionalvärlden och mentalvärlden finns, eftersom det är en nödvändighet för förnuftet. Men ni vet det inte, såvida ni inte har egen direkt erfarenhet av dem.” En dylik kunskap är övermänsklig endast i den meningen att den för närvarande ligger utom räckhåll för den normala mänskligheten, ehuru den i sinom tid kommer att bli tillgänglig för den genomsnittliga människan.

Direkt egen erfarenhet gör en stor skillnad för insikten om dessa sanningar. Jag minns att W. T. Stead en gång sade att han gjort omfattande studier och undersökningar av psykiska fenomen men att han en dag fick en klärvoajant vision, som gav det hela ny färg och verklighet. Han höll på att somna, när han framför sig såg en liten bild av en havsstrand, där vågorna slog mot klipporna. Det var en obetydlig sak, men den lärde honom mycket. Han sade: ”Nu förstår jag vad en klärvoajant menar, när han säger att han ser det ena eller andra.”

Det gjorde en mycket stor skillnad för dr Besant och mig själv, när vi själva började se de inre världarna. Vi var utifrån bekanta med fakta om emotionalvärlden och mentalvärlden, men att direkt se dem gjorde dem levande för oss. Också vad gäller den fysiska världen har den som lärt sig enbart genom böcker ett slags livlös och torr kunskap, medan den som levat denna

kunskap har den full av färg och ljus. Jag minns väl denna skillnad, sådan den framträdde hos buddhistmunkar jag brukade träffa på Ceylon. En av dem behärskade fulländat böckernas innehåll och kunde citera ur dem för att belysa varje enskildhet i sin religion, medan en annan, som hade viss erfarenhet av meditation, citerade mindre men hade långt mer att säga.

Det är icke så att klärvoajans är något som genast uppstår och i en sådan form att den är tillförlitlig. Mycken noggrann träning fordras för att en människa skall kunna se rätt, inse betydelsen av vad hon ser och utesluta de personliga felkällorna. Man kan lägga ett teleskop i händerna på en människa och sedan vänta sig att hon skall veta allt om stjärnorna – men egentligen är det mycket litet hon får veta, förrän hon utbildats i att använda teleskopet rätt och har lärt sig att tolka det hon ser med mycken kunskap och intelligens. Astronomer har funnit att de i dessa undersökningar också måste taga hänsyn till den personliga faktorn.

I klärvoajansen visar sig detta i många olika former – det kan hända att man ser tingen något för stora, något för blå, något för röda och så vidare. Egna förutfattade åsikter gör sig också gällande. Ett exempel är en klärvoajant dam, som också var en ivrig kristen och envisades med att förknippa tankar om dopet med olika slags utgjutande av vatten hon händelsevis kunde se och blev ganska stött, när andra inte kunde hålla med henne om hennes uppfattning. Hur vi än bemödar oss, kan vi ej se allt fullständigt, såsom skulle behövas för exakthet. Det kan rent av vara så att mästarna på sitt adeptstadium måste taga hänsyn till sin ”personliga faktor”, när de arbetar i de lägre världarna.

Den invigde har emellertid en på erfarenhet grundad absolut visshet, som sätter honom i stånd att vara en kanal för de högre krafterna. Detta ändrar hans mental- och kausalhöljens polaritet, så att han kan användas såsom andra icke kan, hur högt dessa än må vara utvecklade i andra avseenden.

Ack! När du väl blivit liksom fixstjärnan högst på himmelen, måste detta klart lysande klot skina ut ur rymdens djup för alla utom för dig själv, giva alla ljus utan att taga av någon.

Man får ej fatta detta som om stjärnan sörjde över att behöva skina. Den skiner därför att den icke kan annat. ”Varelserna lyder sin egen natur, vad nyttar det att söka hindra dem?” säger Bhagavad-Gītā. Hinder vållar alltid sorg. Den som älskar världen, vill skina på den för alltid. Sorgligt vore det, om han ej finge göra det.

Ett storslaget exempel på detta får vi av de mäktiga väsen som lever i de former som för oss ter sig såsom ”risgryn” eller ”solägg” för att genom dessa stråla ut ljus, värme och livskraft över systemet. Detta omtalas alltid såsom ett offer för deras del. Men det sker spontant, det är deras sätt att uttrycka sin inre natur. I stället för att leva ett liv av härlig aktivitet i någon högre värld, som vi ej kan begripa, behåller de fysisk kropp och lever i det fysiska till gagn för de världar som vandrar runt vår sol. De bildar i sannaste mening en skyddsmur, en kanal genom vilken ålāya kan flöda i ännu en fåra.

Ack! När du en gång blivit lik den rena snön i bergsdalar, kall och okänslig för beröring, varm och skyddande för det frö som sover djupt i dess sköte – den är nu denna snö som måste mottaga den bitande frosten, nordanvindens stötar, och därvid för vassa och grymma tänder skydda den jord som gömmer den utlovade skörden, den skörd som skall nära de hungrande.

Liknelsen vid snö är mycket skön men får icke drivas för långt. Lärjungen måste bli lik ren snö – vit, fläckfri, obesudlad. När Āryasanga talade om detta för sina lärjungar, pekade han nog på de snöklädda toppar som alltid fanns inom synhåll.

Snön är okänslig, men icke i den mening att den skulle på något sätt kunna skada, utan i den mening att den själv ej påverkas av kölden. Hur kall den omgivande luften än må vara, förblir snön alldeles densamma. Eftersom den själv är opåverkad, förmår den skydda jorden för den starkare kylan. Det är till denna förmåga aspiranten måste höja sig. Han får vara okänslig endast

i den bemärkelse att det inte rör honom, om han själv besväras eller skadas av något yttre ting, vad detta än må vara, men måste förbli ett skydd för det frö som sover därunder.

Fröet är det gudomliga hos människan. Detta börjar vakna hos alla dem som riktar sin uppmärksamhet på högre ting och strävar att utveckla sig. Det är detta frö som måste näras och vårdas hos andra. En upanishad säger oss att eken ligger potentiell i ekollonet. Den behöver blott utvecklas och ur luften, jorden, vattnet och solljuset hämta det som skall sätta den i stånd att manifesteras sig. På samma sätt har den gudomliga gnistan inom oss, monaden, fulla möjligheten till den logos som vi en gång skall bli, men denna möjlighet måste först utvecklas.

Vi måste ge dessa gudomliga frön dessa förutsättningar, med vilka de bäst kan utvecklas i lägre världar. Vi måste därför taga emot den bitande frosten, nordanvindens stötar, så att vi skyddar dessa andra som kan drabbas och hindras av detta. Det finns vissa som är redo för andlig undervisning, och de måste få andlig näring. Dessa är de hungrande, och dem måste vi ge den föda de behöver för sitt växande. De vet inte riktigt vad de vill, men så snart det bjuds dem, tar de emot. Detta har somliga av oss erfarit med avseende på teosofin. I samma stund vi fick del av den, kände vi: "Det är just detta jag väntat på", fastän vi dessförinnan icke visste vad det var vi ville ha. Det finns många andra som på samma sätt väntar på att känna igen det, och vi måste vara liksom snön, vars uppgift är att skydda så länge kölden varar och sedan, när solen skiner, smälta bort och försvinna.

Det är just detta vi gör för barn i hemmet. När tiderna är svåra eller det råder något slags bekymmer, ser vi till att barnen inte får veta om det. Om det blir livsmedelsbrist, får barnen först mat, medan far och mor avstår. Barmhärtigt nog finns så mycket av den gudomliga instinkten inom oss att vi vet att det är vår plikt att skydda de unga och hjälplösa.

Samma anda måste tränga in på andra livsområden. Vi har kommit litet längre än de som ingenting vet. Dessa är de mest ömkansvärda, icke de som tror att de har stora intellektuella problem och svårigheter, medan de kämpar upp mot ljuset, såsom de som bekymras av att deras religion ej innehåller allt de anser sig behöva. Det är inte dessa som mest behöver vår medkänsla, ty de är åtminstone medvetna om att de strävar mot ljuset. Det är mänsklighetens stora föräldralösa massa, dessa som inte vet att det finns något att kämpa för, som mest behöver vår medkänsla. Vi kan icke göra så mycket för dem. Det enda man kan göra för en okläckt kyckling i sitt skal är att hålla den varm. Livets värme är vad vi kan stråla ut. Vi måste vara vänliga, visa broderskärlek och rättrådighet. När de behöver undervisningen, kan vi ge dem denna. Men vi kan alltid ge dem kärlek och tänka vackra tankar om dem, ty även om de inte mottar tanken exakt såsom vi tänkte den, känner de värmen liksom kycklingen gör i ägget.

Det har sagts att det är mycket gott att förkunna och lära, men den största av alla förkunnelser är att leva ädelt. En grund till detta är att det påverkar de människor som ännu inte vet vad de vill ha. De flesta människor är upptagna med att förtjäna sitt levebröd och försörja familjen och bryr sig inte om teosofi eller religion. I England, som i Europa betraktas såsom ett religiöst land, räcker gudstjänstlokalerna endast för en tiondedel av befolkningen. Kyrkor och olika slags kapell är vanligen icke ens halvfylla, så vi kan säga att icke ens en tjugonedel av befolkningen brukar besöka någon gudstjänst. Våra föredrag om teosofi gör föga eller intet intryck på folkets stora massa. Man hade i det avseendet lika gärna kunnat vissla en melodi eller läsa upp en dikt. Men de många iakttar alltid de mer bildade och utvecklade och bildar sig en uppfattning om dessa som har en bättre utbildning och ställning i samhället. Den som lever ett gott, hederligt, rent, osjälviskt liv, predikar därmed hela tiden för alla dessa, som inte kan påverkas genom det talade eller skrivna ordet.

En invändning mot mycket av missionärers arbete är att de sätter förkunnelsen framom exemplet. En missionär kanske bosätter sig i en enplansvilla i en indisk landsortsstad, nära den europeiske domaren och skatteindrivaren, som i sitt slag är nästan en kung. Nästan alla de hinduer som bor i omgivningen är stränga vegetarianer och absolutister, men missionären låter döda djur till kött för egen förtäring och har vanligen en karaff med whiskey eller någon annan

spriddryck till reds, även om han inte själv deltar i den jakt på fåglar och mindre däggdjur som hans europeiska vänner hänger sig åt. Sedan förkunnar han Kristi renhet och kärlek och dristar sig ibland till att skymfa föremålen för folkets dyrkan. Vanligen vinner han därmed ingenting annat än hos somliga hycklare, som kan skaffa sig materiella förmåner genom förbindelsen med honom. I skolorna lyckas han ofta undergräva barnens religion utan att ge dem sin egen. Det är sällan han omvänder en god hindu till en god kristen, vilket hursomhelst ej torde vara till något gagn, men ibland förvandlar han en god hindu till en likgiltig kristen. Det hade varit bättre om han föresatt sig att leva ett helgonlikt liv, sådant som hinduerna kan förstå, och sedan tala om Kristus såsom sin gudomlige guru, som inspirerat honom och gjort honom till den han är. Även för hans egna syften vore detta bättre propaganda, eftersom hinduer är vidsynta och i allmänhet inställda på att låta andra religioners bekännare placera sina gudomligheter vid sidan om deras egna inkarnationer av gudomen.

Vi hör ofta människor säga att Österns länder är i färd med att snabbt kristnas, när vad de menar är att dessa länder antar den moderna civilisationen med det som därtill hör, såsom elektricitet och hygien och samtidigt överger vissa seder och bruk, såsom att kvinnor i högre samhällsställning hålls instängda i hemmet och att äktenskap ingås i mycket tidig ålder, vilket för några hundra år sedan var ganska vanligt även i det kristna Europa. Kanske de glömmer att Europas renläriga kristna kämpade emot vetenskap och samhällsreformer och hur dessa förbättringar behövde bana sig väg i trots av det slags "kristendom" som missionärerna själva mestadels alltjämt förkunnar. Situationen vore komisk, om den icke vore både skenhelig och grym.

Själv dömda att genomleva framtida kalpaer utan tack och förbisedda av människorna, inkilad liksom en sten med otaliga andra stenar att bilda skyddsmuren. Sådan är din framtid, om du går igenom den sjunde porten. Byggt av många medkänslans mästares händer, uppförd med deras plågor, hopfogad med deras blod, värnar den mänskligheten, eftersom människan är människa, skyddar den för ytterligare och än större lidande och sorg.

Därtill ser människan den ej, förnimmer den ej, ej heller lyssnar hon på visdomsordet ... ty hon känner det icke.

Men du har hört det, du vet allt, o du som har en ivrig, sveklös själ ... Och du måste välja. Lyss då ännu en gång.

Jag kan icke värja mig för tanken att Āryāsangas lärjungar måste ha stått ganska lågt i vissa avseenden, eftersom han finner det nödvändigt att gång på gång upprepa att de inte skall vänta sig något för egen del. Detta har vi också fått höra, men jag vågar hoppas att vi som studerar esoteriken, nått ett stadium, där vi inte bryr oss om att vi inte får någon tack och uppmärksamhet av människorna.

Föreställningen om att man behöver dylika erkännanden synes vara betecknande för ett ganska lågt stadium. Man frågar inte efter något tack eller behag i samband med frukterna av ens arbete, likväl handlar man noggrant och med förutseende. Det är esoterikerns plikt att söka i förväg se vad hans handling eller tal kan få för konsekvenser och icke göra något överilat. Det är vår sak att göra vårt bästa och se till att ett möjligt misslyckande ej skall bero på något som brustit i vår ansträngning. Det skall också vara oss likgiltigt om vi får se resultat eller ej av vår insats.

Antag till exempel att en medlem av vårt samfund får i uppdrag att grunda en loge i något nytt område. På denna uppgift sätter han in all sin hängivenhet, visar all den takt han äger och gör sitt bästa på allt sätt. Om det sedan blir många eller få, som ansluter sig, bekymrar honom icke. Det vore dåraktigt av honom att med beklagande säga: "Om någon annan hade fått uppdraget, hade han lyckats bättre." Han skickades dit för att göra sitt eget, inte någon annans bästa. Det är misstag av en människa att jämföra sig med andra.

Uttrycket ”skyddsmuren” har vållat åtskilligt missförstånd. Det är en skön symbol, men lika litet som andra symboler får den drivas för långt. Intet annat ont hotar mänskligheten än det som den själv har åstadkommit. Vi själva är våra enda möjliga fiender. Ingen annan än hon själv kan skada en människa, och ingen annan än hon själv kan hjälpa henne. Det andra kan göra är endast att visa henne hur hon kan hjälpa sig själv eller försätta henne i en belägenhet, där hon kan skada sig själv, om hon inte tar sig i akt. Människan i den yttre världen säger att hon skadats av någon annan, som skymfar henne, men saken är den att hon i sin vrede skadar sig själv. Hon behöver inte känna vrede. Man säger att det är naturligt att göra det, och det kan det ju vara för den outvecklade människan, men inte för den som lärt sig något mera.

Uttrycket ”eftersom människan är människa” kan tolkas på två sätt. Det kan uppfattas i betydelsen att skyddsmuren har funnits alltsedan människan blev människa eller kan det betyda att den uppfördes därför att människan är bara människa och därför kan skada sig mycket illa, såvida hon icke får hjälp, skydd och ledning ovanifrån. Antagligen är båda tolkningarna riktiga. Vi vet att adepternas loge är mycket gammal, att den fanns långt innan vår mänsklighet nådde det stadium, där den kunde frambringa adepter och att dessa vid denna tid hörde till andra och föregående klotkedjor.

SJUNDE KAPITLET

ĀRYAVÄGEN

På sowans väg, o srotaāpatti, är du trygg. Ja, på denna marga, där intet annat än mörker möter den trötte pilgrimen, där riven av törnen handen droppar blod, fötterna skurits av vassa, hårda flintstenar och Māra svingar sina starkaste armar – där ligger en stor belöning omedelbart bortom.

Lugn och oberörd skrider pilgrimen uppför den ström som leder till nirvāna. Han vet att han själv skall tvås vitare, ju mer hans fötter blöder. Han vet väl att efter sju korta, snart övergående födelser skall nirvāna bli hans . . .

Sådan är dhyānas väg, yogīns hamn, det välsignade mål srotaāpattierna eftersträvar.

C.W.L. – Termen sowan är ytterligare ett buddhistiskt uttryck, som betyder detsamma som srotaāpatti – den som genomgått första initiationen. I slutet av det som här kallas dhyānas väg, den meditation, varmed han stadigt arbetar sig upp genom buddhivärldens regioner, genomgår han sin fjärde initiation och inträder omedelbart i den nirvāniska världen.

Men han vilar inte där utan anträder arhatens väg till prajñās port. Med denna term menas utan tvivel avläggandet av den sista bojan, som är okunnigheten eller avidyā. Det har framkastats att översättningen ”okunnighet”, som är så vanlig, är något olycklig och att ”ovishet” vore bättre. Tanken är denna: oavsett hur mycken kunskap en människa må äga, är hon likväl okunnig, så länge hon erhållit denna kunskap endast genom att betrakta tingen utifrån. Men när hon insett att samma enda medvetenhet innebor i alla ting, kan hon erfara dessas inre sida och äger då vishet, prajñā.

Praktiskt betyder detta att adepten icke äger all kunskap men är i stånd att erhålla resultatet av varje kunskap han vill ha. Ett exempel: När jag första gången fick förmånen att träffa mästaren Morya, talade han engelska långt ifrån fullkomligt och med en kraftig brytning. Sedan dess har han blivit avsevärt mycket bättre på att tala språket, även om något av brytningen är kvar. Mästaren Kūthūmi har alltid, så vitt vi erfarit, talat engelska fullkomligt flytande och utan minsta brytning men samtidigt med några sådana små särdrag som finns i vars och ens tal och som man känner igen såsom hans egen stil.

Jag minns en upplevelse i ett tidigt skede, då en av mästarna ville skicka ett brev, skrivet på tamil. Eftersom han inte kunde detta språk, bad han en sin lärjunge, som kunde språket, att

tänka det han, mästaren, ville meddela. Sedan iakttog han hur lärjungen i sitt medvetande formade tankarna och precipiterade därefter ett brev, som var korrekt, ehuru han själv i det fysiska inte visste betydelsen av de använda skrivtecknen.

Jag minns att mina inre känslor av hängivenhet och vördnad fick sig en liten törn vid tanken att en mästare inte kunde tamil. Men jag fann ganska snart att det för en adept inte vore mödan värt att veta allt på samma sätt som vi skaffar oss kunskap. Jag minns en anmärkning, som en utomordentligt intelligent man fällde med avseende på något som hade med astronomi eller någon annan naturvetenskap att göra. En vän till honom hade uttryckt förvåning över att han visat sig okunnig om saken ifråga och sagt: ”Vad, menar du att du inte visste detta?” Han svarade: ”Nej, jag visste det inte, och även nu, när du har sagt mig det, kommer jag att lägga det åt sidan och troligen glömma alltihop. Min hjärna rymmer bara en viss mängd information, och jag tänker bli specialist på mitt eget område.”

Hjärnkapaciteten är begränsad, och det är oklokt att tillägna sig en väldig mängd information som knappast har någon betydelse för vårt liv och arbete. Jag kände en gång en ung man, som sade mig att han mycket ivrigt läst böcker, som fanns i ett stort referensbibliotek i norra England, tills han en dag beräknade hur lång tid det skulle taga honom att läsa alla de böcker han ville studera enbart i detta särskilda bibliotek. Beräkningen visade att det skulle krävas fem hundra livstider, om han ägnade åtta timmar varje dag åt denna verksamhet! Han beslöt då att göra ett mycket noggrant urval av vad han skulle läsa i framtiden.

Ett av de stora problemen i livet är att besluta just vad slags kunskap man bör söka förvärva. Karma för inom vårt räckhåll allt vi behöver veta för vårt närmaste framåtskridande. Det är möjligt för oss att nå utöver detta och ägna vår tid och kraft åt studium, som ej är till gagn för oss själva men som kan vara av vikt för någon annan. Ju mer vi lär, desto mer inser vi tingens förlamande ofantlighet. Vi är liksom små kryp i ett stort rum, som vi beskådar ur ett av dess hörn.

Vi insåg något av denna ofantlighet, när vi undersökte en lång serie liv. För den långa tid detta omfattade behöver vi göra bruk av dagjämningspunkternas precession för att kunna markera tidsperioderna. Astronomerna anger denna precessionscykel till ungefär tjugofem tusen år, men högre slags seende visade att den uppgår till trettioen tusen. Att de uppgifter vetenskapen lämnat härutinnan är inexakta beror på begränsningen av den tid forskningen kunnat sträcka sig över – några hundra år eller några tusen, om man beaktar kaldeernas uppgifter. Observationerna har således begränsats till en mycket liten del av en cirkel, från vilken det helas storlek skulle beräknas, så att minsta fel i närmevärdet multipliceras flera gånger om. Men detta är ändå intet i jämförelse med en brahmā-ålder med sina 311 040 000 000 000 år. Och de största avstånd, vi kan klart föreställa oss, är ingenting mot de ljusår som skiljer stjärnorna åt.

Vi kan föreställa oss två slag eller typer av lärda. En lärd av ena slaget har blivit det genom att skaffa sig en oerhörd mängd kunskap. En av det andra slaget har blivit lärd genom att omge sig med en noga utvald samling böcker, ur vilka han hämtar de uppgifter han behöver. Adeptens kunskap är något av det andra slaget. Han äger inte nödvändigtvis böcker men har förmågan att nästan ögonblickligen erhålla varje slags kunskap han önskar. Om adepten önskar kunskap i något särskilt ämne, kan han göra sig ett med detta och omedelbart nå in i dess väsentliga kärna och därefter iakttaga de omgivande detaljerna, om han så skulle behöva.

Adepten närmar sig ämnet från en högre värld, varför det för oss i lägre världar kan förefalla som om det funnes mycket som han ej visste. Om en adept vore mitt ibland oss just nu, kunde det kanske förefalla att vi visste mer än han i vissa frågor, men om det vore verkliga förhållanden vi behövde ägna oss åt, tränga in i själva kärnan av något, få grepp om det väsentliga i detta, torde mästaren veta mer än någon av oss. Låt oss söka förstå detta genom ett exempel: studiet av geologi. Den studerande köper ett antal handböcker och studerar ämnet i månad efter månad, kanske år efter år. Vad skulle då en mästare göra, om han ville sätta sig in

i ämnet geologi? Någonstans i den buddhiska eller nirvāniska världen skulle han fatta den idé som ligger bakom denna vetenskap och göra sig ett med denna. Därefter skulle han från denna medvetenhets ståndpunkt gå ner i vilka detaljer han än ville veta. Således kan visserligen några av oss ha en detaljerad kunskap som mästaren icke äger, medan han har förmågor till kunskap vilka skiljer sig från våra.

En adept, som önskar bruka sina fysiska energier och sin tid för mycket bestämda syften, som han alltid har i åtanke, kan mycket väl lägga många saker åt sidan och icke bry sig om dessa. Men förutom detta måste vi också ta hänsyn till att hans medvetenhet icke endast är betydligt större än vår, utan också av annat slag och säkerligen obeskrivlig för oss som ännu icke nått detta tillstånd.

Arhaten har i allmänhet sju liv kvar framför sig, innan han når adeptskapet, men dessa liv behöver han inte leva i en fysisk kropp. Han måste gå ända ner till emotionalvärlden, men att antaga ett fysiskt hölje för dessa sju liv är hans fria val. Medan han befinner sig i emotional-kroppen, kan han, när han så önskar, uppleva den nirvāniska medvetenheten. Men eftersom man i fysiska kroppen kan nå endast den värld som är närmast lägre den man kan nå i emotionalkroppen, kan den arhat som inkarnerar fysiskt få den nirvāniska erfarenheten först sedan han under sömnen eller i tillstånd av trans lämnat det fysiska. Den normala hemvisten för arhatens medvetenhet är buddhivärlden. Om han talade med någon i fysiska världen eller där utförde ett arbete, som fordrade hans uppmärksamhet, skulle hans medvetenhet vara fokuserad i fysiska hjärnan, men när han vänder uppmärksamheten ifrån det fysiska och för ögonblick vilar, glider den tillbaka till sitt normala hem. För honom ligger flera världar öppna, och han kan fokusera sin medvetenhet på vilken som helst han väljer, ehuru den buddhiska eller nirvāniska medvetenheten alltid utgör en bakgrund.

Man måste akta sig för att missbedöma människor, som har för vana att bruka högre medvetenhet. Det har förekommit att en sådan blev missförstådd av andra, som talade med honom och inte genast fick ett begripligt svar, eftersom hans uppmärksamhet för tillfället var riktad på något i högre verklighet. Ibland har människor under dylika omständigheter fått intrycket av kyla eller högdragenhet. Man gör klokt i att vara på det klara med vad det är som då sker och att, om vi får ett svar liksom av en icke fullt närvarande, avlägsna oss och försöka en annan gång. Mången gång har jag nalkats mästaren i hans hem och av hans aura märkt att han var upptagen. I ett dylikt fall väntar man tills mästaren är klar eller avlägsnar man sig för att göra något annat och återvänder därefter.

All den symbolik, som i detta stycke och liknande handlar om att den trötte pilgrimen blir riven blodig av törnen och stenar och liknande, synes mig ganska obehaglig. Det är naturligtvis ett materialistiskt sätt att symboliskt framställa svårigheter som alla aspiranter i någon utsträckning får erfaras, men jag skulle föredraga att detta belystes på ett trevligare sätt. Människor är olika, och vi inser nog att det som vissa uppfattar såsom nästan frånstötande, tar andra såsom något självklart. Jag har aldrig kunnat förmå mig att tycka om den sūfismen, enligt vilken tillägnelsen av visdom liknas vid drickande av vin eller vissa delar av symboliken i Purānaerna, där gopīernas hängivenhet för shrī Krishna framställs såsom av alldeles materiell beskaffenhet. Givetvis vet jag vad sūfin menar – att liksom den som är alldeles full av vin och glömmer allt annat, så måste den som är full av den gudomliga visdomen vara, tills denna är allt för honom. Jag säger hellre med psalmisten: ”Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar min själ efter dig, o Gud.” Likväl vill vi ej kritisera dem som brukar en annan symbolism än vår.

Icke så, när han har nått till andra sidan och vunnit arhat-vägen.

Där är klesha förintad för alltid, tanhās rötter uppräckta. Men stanna, lärjunge ... ännu ett ord. Kan du förstöra den gudomliga medkänslan? Medkänslan är ingen egenskap. Den är lagarnas lag – evig harmoni, ālayas jag, en gränslös universell essens, den evigt bestående rättens ljus och alla tings ändamålsenlighet, den eviga kärlekens lag.

Ju mer du blir ett med den, varvid ditt vara uppgår i dess vara, desto mer förenas din själ med det som är, desto mer blir du ovillkorliga medkänslan.

Sådan är āryavägen, fulländningens buddhaers väg.

I fotnoter till detta avsnitt skriver madame Blavatsky: "Klesha är njutningslystnaden, ond eller god" och "tanhā livsviljan, det som förorsakar återfödelse." Klesha är en fackterm hinduerna brukar att beteckna fem slag av fasthållande vid världen, fem slag av besvär och hinder på vägen. De har behandlats i våra kommentarer till Första fragmentet. Tanhā är, såsom tidigare förklarats, jagets törst efter den materiella tillvarons starka vibrationer, vilka på de tidiga utvecklingsstadierna bidrar till att väcka det till en livligare insikt om dess egen existens.

I ämnet medkänsla finns även en fotnot, som lyder:

Denna medkänsla får ej betraktas i samma ljus som teisternas "Gud, den gudomliga kärleken". Medkänslan står här för en abstrakt, opersonlig lag, vars natur, som är ovillkorlig harmoni, bringas i oordning av tvedräkt, lidande och synd.

Jag har alltid ansett att vår stora grundarinna kanske icke gjorde de gudstroende full rättvisa här. Hon säger att man ej får betrakta den villkorslösa medkänslan såsom gud, den gudomliga kärleken. Jag anser själv att man borde så betrakta den, blott att man borde göra sin föreställning om gud, den gudomliga kärleken, högre, större och ädlare än många gjort den.

I många andaktsböcker har man sannerligen gjort den mycket personlig. I romersk-katolska andaktsböcker och i kvietisternas böcker finner vi sådana uttryck som "Kristus, sin kyrkas älskare", vilka lämpar sig bättre om kärlek mellan människor i fysiska världen. De i Indien som är anhängare av Chaitanya och vissa andra hängivna, brukar liknande materiella uttryck. De talar om en kärlek lik den mänskliga, ehuru förhålligad.

Madame Blavatsky tänkte nog på dylikt och ville varna oss för att likställa den ovillkorliga medkänslan med denna uppfattning om gudomlig kärlek. Den gudomliga kärleken är starkare än så, likväl alltför abstrakt för att klädas i ord: den är icke en guds egenskap utan den är *han*. Han är alltigenom kärlek, och det finns intet som icke är kärlek. Så jag tror att denna ovillkorliga medkänsla helt enkelt är det vi menar med gud, icke en personlig gud, utan den yttersta verkligheten, som ligger bakom allt. Och eftersom den är ovillkorlig kärlek, måste vi, eftersom vi i denna är ett med alla andra, känna behovet av att hjälpa andra.

Vad menar då de heliga bokrullarna, som får dig att säga:

"Aum! Jag tror att icke alla arhaterna erhåller nirvāna-vägens ljuva frukt."

"Aum! Jag tror att icke alla buddhaerna inträder i nirvāna-dharma."

Ja, på ārya-vägen är du icke längre srota-āpatti, du är en bodhisattva. Strömmen är överfaren.

När det sägs att icke alla buddhaerna inträder i nirvāna-dharma, används termen buddha i en vidare betydelse om alla dem som nått upplysning eller förvärvat visdom. Madame Blavatsky har sagt: "I de nordliga buddhisternas språkbruk kallas alla de stora arhaterna, adepterna och helgonen buddhaer." Och när det står: "Du är en bodhisattva" betyder det en som bereder sig på att bli en buddha i denna allmänna bemärkelse och kan fattas såsom liktydigt med termen "arhat". Här talas i texten om ārya-vägen, där det tidigare hette "arhat-vägen". Ordet "ārya" betyder ädel, och det kan vara så att termen "arhat", när den brukas om vägen, behåller något av sin allmänna innebörd av värdig eller ärevördig, så att det icke är blott arhatens väg utan även den ärevördiga eller ädla vägen till skillnad från den andra vägen, den väg på vilken man mottar nirvāna och vilken, såsom vi tidigare sett, Āryāsanga eller hans sekreterare är böjd att ringakta.

Det har redan förklarats att ordet "bodhisattva" har åtminstone tre betydelser, varav en avser det ämbete i den framtida buddhans hierarki som innehas av den som är lärare för devaer och människor tillika i en viss rotras. I en härtill fogad fotnot säger madame Blavatsky att folkets känsla sätter detta stora väsen rentav i sin vördnad högre än en fulländad buddha. Buddha är

naturligtvis en högre ämbetsinnehavare, men eftersom den bodhisattva, som för vår rotas är herren Maitreya, är den store läraren i de lägre världarna, kan han sägas vara mer omedelbart och närmare i beröring med dessa och därför spela en mer levande och livligare roll i deras hängivenhet, ungefär på samma sätt som tillgivenheten och lojaliteten mot någon furste som styr en provins kan vara större än den folket känner för den store kejsaren i fjärran som man sällan eller aldrig får se.

Man har ofta ställt frågan: ”dyrkar buddhisterna Buddha?” Vid författandet av sin *Buddhistiska katekes* fick överste Olcott taga upp denna fråga till behandling: ”Var Buddha gud?” Mot hans svar: ”Nej” reste de burmesiska buddhisterna en invändning, medan de singalesiska buddhisterna var alldeles nöjda därmed. Herren Buddha betraktas på Ceylon såsom den fulländade människan. Men i Burma är religionen mer färgad av hängivenhet och praktiskt taget dyrkar man herren Buddha. På sätt och vis är båda hållningarna riktiga. Alla människor är till sitt väsen gudomliga. Hos ofullkomliga människor är gudomligheten dold, men hos herren Buddha lyste gudomligheten fram.

Dessa lokala skillnader i filosofiska och religiösa betraktelsesätt beror på skillnader i temperament mellan de två ländernas befolkningar. Buddhismen innehåller båda aspekterna. Varje större religion har börjat med att tillgodose behoven hos alla slags människor. Men allteftersom århundradena gick lät man vissa delar eller sidor av religionen dö bort, medan man lät andra framträda desto starkare. Kristendomen av i dag vänder sig nästan uteslutande till den hängivna människotypen, och av den kunskap i form av den gnostiska läran den en gång hade är blott föga övrigt. Också Muhammeds religion vädjar huvudsakligen till hängivenheten, ehuru det hos sūfierna också finns filosofi. Den judiska religionen är i samma svåra belägenhet, men däri erbjuder dock Talmud ett filosofiskt system. Av alla religionerna kanske endast hinduismen uppvisar såväl filosofi som hängivenhet med lika lyskraft och iver.

ÅTTONDE KAPITLET

DE TRE KLÄDNADERNA

Du har visserligen rätt till dharmakāya-klädningen, men sambhoga-kāya är större än en nirvānī, och ännu större är en nirmānakāya – medkänslans buddha.

C.W.L. – Vi kommer nu till de tre klädningarna, varom madame Blavatsky författat en mycket lång not, som jag skall kommentera stycke för stycke. Klädningarna avser de olika verksamhetsområden som öppnas för den som genomgått femte initiationen. Mycket litet har någonsin sagts om de sju vägar som ligger bortom adeptskapet, men vi har sammanfattat den tillgängliga informationen i följande text:

När människoriket är genomgången och människan står på tröskeln till det övermänniskliga livet, en frigjord ande, ligger sju vägar öppna för hennes val. Hon kan ingå i nirvānas sälla allvetenhet och allmakt med verksamheter långt bortom vår kunskap, för att bli, måhända, i någon framtida värld en avatāra eller inkarnation av gudomen – detta kallas ibland ”att antaga dharmakāya-klädningen”. Hon kanske inträder i den ”andliga perioden” – ett uttryck av okänd innebörd, vari möjligen ingår ”antagandet av sambhogakāya-klädningen”. Hon kan ingå i den skattgömma av andliga energier, varur logos’ agenter hämtar krafter för sitt arbete, varvid hon antar ”nirmānakāya-klädningen”. Hon kan förbli en medlem av planethierarkin, som styr och vakar över den värld, vari han nått fullkomning. Hon kan fortsätta till nästa kedja för att hjälpa till med att bygga upp dess former. Hon kan ingå i den lysande ängla-deva-evolutionen. Hon kan ägna sig åt att omedelbart tjäna logos att brukas av denne var som helst i solsystemet såsom hans tjänare och budbärare, som lever blott för att verkställa hans vilja och utföra hans verk i hela det system, varöver han härskar. Liksom en general har sin stab, vars medlemmar befordrar hans meddelanden över hela frontavsnittet, så utgör dessa den stab som är underställd honom som styr allt, ”hans tjänare som fullgör hans vilja”.

I äldre tider, i mánkedjan, låg dessa vägar öppna troligen redan för arhaten, eftersom arhatens stadium var det mål som uppsatts för denna kedjas mänsklighet. De som stannar kvar i vår planethierarki, följer en utvecklingslinje som leder till sjätte initiationen, chohanens initiation, och vidare till sjunde, mahāchohanens. Denna sjunde är den sista initiation som är möjlig på tredje, fjärde, femte, sjätte och sjunde strålarna, men på andra strålen kan ytterligare ett steg tagas och på första strålen ännu ett, det som världens herre tagit.

I det ordnande av de sju vägarna i tre avdelningar som här gjorts torde nog den väg, som innefattar arbete i hierarkin, höra till dem som räknas till *nirmānakāya*ernas tillsammans med den väg som hör till *nirmānakāya*erna i egentlig mening. Våra mästare, som behåller fysiska kroppen för särskilda syften i samband med sitt arbete, ägnar alltjämt det mesta av sin hjälp åt människor på högre stadier. De arbetar vanligen med människors kausalkropp och ibland med buddhi- och *ātmahölj*ena.

*Nirmānakāya*n behåller vanligen sin kausalkropp, det vill säga *Augoeides*, den förhålligade form han byggt under loppet av sin evolution. Med denna bibehåller han vanligen även de lägre mentala, emotionala och fysiska kropparnas permanenta atomer, så att han, när han så önskar (vilket dock sker mycket sällan), i någon av dessa världar gör sig ett hölje och visar sig i detta. Vanligen lever han i sin kausalkropp och ägnar sin tid åt att alstra andlig kraft, som strömmar in i behållaren och sedan används av planethierarkins medlemmar och dessas lärjungar. Madame Blavatsky sade att båda dessa klasser ”föredrar att förbli i osynlig form (i anden, så att säga) i världen och främja människornas frälsning genom att påverka dem att följa den goda Lagen.”

Vidare talar hon om *nirmānakāya*n såsom ”den eteriska form man antar, när man, efter att ha lämnat sin fysiska, framträder i sin astralkropp – och dessutom har all den kunskap en adept äger. Bodhisattvan utvecklar den inom sig själv, alltmedan han skrider framåt på vägen. När han nått målet och vägrat dess frukt, förblir han på jorden såsom en adept, och när han dör, ingår han icke i *nirvāna* utan förblir i denna härliga kropp han vävt åt sig, osynlig för den oinvidga mänskligheten, för att vaka över och skydda denna.”

Madame Blavatsky brukar här termen ”astralkropp” i en alldeles annan mening än den, vari hon vanligen brukade den och den numera brukade, men hon använde den i denna mening även i sin artikel om Buddhas mysterium i tredje volymen av *The Secret Doctrine*. Där förklarar hon att *Shrī Shankarāchārya*, som framträdde kort efter herren Buddhas död, var *i en viss mening* en reinkarnation av Buddha, så till vida som han brukade de ”astrala” återstoderna av Gautama, och hon säger att dylika ”astralkroppar” måste betraktas såsom självständiga makter eller gudar snarare än såsom materiella föremål. Avslutningsvis säger hon: ”Det rätta sättet att framställa sanningen vore därför att säga att Gautama Buddhas olika principer, bodhisattvan, som ej ingick i *nirvāna*, återförenades för att bilda *Shankarāchārya*s mellersta princip, det jordiska väsendet.”

För att förstå detta Buddhas mysterium måste vi först fatta hur de fysiska atomerna är byggda och sedan hur dessa utvecklas genom att användas i människans kropp, både på ett allmänt sätt i att bygga upp dess partiklar och på ett särskilt sätt såsom permanenta atomer. När man med eterisk syn betraktar en fysisk yttersta atom, ser man först och främst att den liknar ett klotformigt trådnät. När man sedan ser mer noggrant efter, märker man att varje tråd består av en finare spiral och att det finns inalles sju dylika uppsättningar av spiraler. En av dessa spiraler utvecklas till aktivitet i varje evolutionsrond. Eftersom vi nu befinner oss i fjärde rondan av vår jordkedjas inkarnation, är för närvarande i de flesta atomer endast fyra spiraler aktiva. I varje rond utvecklas en ny uppsättning, så att i sjunde rondan alla sju spiraler kommer att vara aktiva. I sjunde rondan kommer atomerna alltså att vara bättre än de är nu, och de människor som lever i denna rond kommer därför att ha betydligt lättare än dagens människor att uppfatta tingens inre sida och att leva det högre livet.

Detta atomernas uppvaknande eller evolution beror på att de används i levande varelsers kroppar alltifrån mineral till människa. Allt är byggt av atomer, som i ofattbart antal svävar omkring. Det måste finnas sådana som aldrig använts, medan andra upptagits och avgivits av

levande varelsers kroppar. Några har erfarenhet av ständig förbindelse med människan, då de tagits i bruk såsom permanenta atomer att medföras från liv till liv genom människans reinkarnationer. Atomerna lever alltså med oss och utgör våra kroppar. Det sägs att alla partiklar i fysiska kroppen byts ut på sju år, och somliga vetenskapsmän har uppgivit att tidrymden ifråga är tre år. Benstrukturen förändras troligen mycket långsammare, men det synes mig finnas skäl för antagandet att de mjukare vävnaderna förnyas helt och hållet på omkring tre år. Blodkropparna byts ut ännu snabbare, och det skulle ej förvåna, om de helt ersätts på några få dagar.

Alla atomer, som upptas av levande varelser, förändras i avsevärd grad. De som ingår i jorden utvecklas mycket litet därigenom, medan de som sammansätter ädelstenar utvecklas mycket. Växter och djur erbjuder ännu bättre tillfällen, men bästa möjliga evolution för atomer är att ingå i människors kroppar. Av människor erbjuder de som lever det esoteriska livet bättre förhållanden än mindre framskridna människor, eftersom de på grund av vad de äter och dricker (eller snarare icke äter och icke dricker) har renare kroppar. Allt eftersom vi utvecklas, drar vi också till oss bättre atomer och tenderar våra kroppar att avvisa mindre utvecklade.

När en människa når adeptskapet, kan hon inte uttrycka sig genom de vanliga atomer som omger oss. Det måste då vara särskilt avancerade och förfinade atomer, eftersom hennes olika höljen behöver vara så mycket renare än våra och kunna vibrera i frekvenser, som våra inte kan hålla. När en individ når en buddhas stadium, blir det alldeles omöjligt för honom att finna brukbara atomer förutom sådana som använts såsom permanenta atomer och således funnits i en mänsklig kropp hela tiden, utom under intervallerna mellan inkarnationerna. Permanenta atomer är betydligt mer utvecklade än andra. De når sin fullaste utveckling såsom atomer i sjunde rondan hos människor, som står i begrepp att bli adepter.

Alla permanenta atomer hos alla, som i samband med vårt klot eller förmodligen även vår klotkedja har uppnått adeptskapet och avgivit dem, har samlats ihop av eller åt herren Gautama. Han blev den första buddhan av vår mänsklighet. Alla buddhaer före honom hade kommit från andra evolutioner och hade otvivelaktigt medfört vad de behövde för sina kroppar. Men herren Buddha, som var den förste verkligt mänskliga buddhan, var tvungen bilda sina kroppar av denna kedjas materia. Därför gjorde han dessa kroppar eller gjorde några ännu högre väsen dem åt honom av. Hans kausalkropp byggdes upp av "återstoder" eller permanenta atomer av alla de kausalkroppar som brukats av dylika stora väsen. Hans mentalkropp byggdes av de mentalmolekyler som samlats från dessa individer, och hans emotionalkropp gjordes av deras permanenta emotionalatomer. Det fanns icke tillräckligt många dylika för att bilda hela höljet, varför även vanliga atomer, de bästa som fanns att tillgå, fick användas. Men dessa vitaliserades av de andra till aktivitet, och de ersätts efter hand med permanenta atomer erhållna från varje ny adept, som antar sambhogakāya- eller dharmakāya-klädnaden. Således har det byggts en samling kroppar som är absolut unik. Det finns inga andra dylika kroppar i världen, och det finns inget material till att förfärdiga ytterligare en dylik uppsättning. De användes av Gautama Buddha och har sedan dess bevarats.

Nu är vi färdiga att förstå madame Blavatskys uttalande om att Buddhas principer togs i bruk såsom Shrī Shankarāchāryas mellersta principer, men att den fysiske Shankarāchārya var en alldeles annan människa och Shankarāchāryas ātma var helt och hållet skild från Buddhas. Dessa tre mellersta kroppar brukades av Shankarāchārya och brukas nu av herren Maitreya. Madame Blavatsky använde en egendomlig terminologi i sin artikel. Paulus indelade människan i tre – ande, själ och kropp. Med anden menade han det vi kallar monaden, med själen det högre jaget och med kroppen personligheten. Madame Blavatsky hänvisar till samma tredelning men säger att Buddha är ett så upphöjt väsen att man icke kan föreställa sig hans konstitution på samma sätt som en människas. I stället för att tala om Buddhas monad talar hon därför om denna såsom dhyāni-buddhan. Sedan kallar hon de mellersta principerna för hans bodhisattva. Slutligen kallar hon Buddhas fysiska kropp manushya-buddha. Således har vi dessa tre, som kallas Buddhas tre principer: Buddhas monad, som kallas dhyāni-buddhan,

eftersom han är ett med den på ett sätt som inte är fallet med oss nu; bodhisattvan; och sist manushya-buddhan, som är hans manifestation i fysiska världen. De emotionala och mentala kropparna, som inte upplösts, räknas också till bodhisattvan.

I förstone blev många av oss mycket förvirrade av madame Blavatskys terminologi, men när vi sedan blev mer insatta i fakta, började vi inse vad hon menar, när hon säger att manushya-buddhan dör och försvinner, dhyāni-buddhan ingår i nirvāna och bodhisattvan förblir på jorden för att fortsätta Buddhas verk. Bodhisattvan betyder de av Buddhas principer som den nuvarande bodhisattvan använder. Eftersom herren Maitreya använder dessa, är det icke de som vi ser på wesakdagen, ty det kallas Buddhas skugga. Den är blott en spegling av honom, liksom den levande gestalten är en spegling av lärjungens emotional- och mentalkroppar, men han verkar genom den och brukar den.

Jag har i boken *Mästarna och vägen* förklarat att herren Buddhas verk på ett för oss obegripligt sätt inte var alldeles framgångsrikt. Han och herren Maitreya var båda långt före övriga mänskligheten, men vid den tid, då den första buddhan av vår mänsklighet behövdes, var ingen av dem tillräckligt framskriden för att intaga denna höga ställning. När tiden var inne, sade herren Gautama i sin stora kärlek till mänskligheten att han, vad det än skulle kosta honom själv, beslutat att fylla denna uppgift, att bringa detta stora offer, nödvändigt för att driva honom framåt mycket snabbare.

Detta gjorde han, och all världens buddhister vördar honom för detta till en grad ingen kan förstå som ej levat bland buddhister. Han levde buddhalivet och fullgjorde verket, och för oss synes det ha varit ett underbart liv. Det är omöjligt att däri finna något fel, något mindre än fullkomligt i hans liv, lära och verk, och likväl sägs det att vissa delar därav ej blev fullgjorda. Två föranstaltningar gjordes till fyllandet av denna brist. Den första bestod i att herren Buddha själv åtog sig att framträda en gång om året och därunder ge sin välsignelse – han framträder på wesakdagen och utgjuter då andlig kraft till mycket stor hjälp för världen. Vidare skulle det ske en inkarnation nästan genast efter hans död, och detta krav uppfylldes genom Shrī Shankarāchāryas födelse.

Det första vi någonsin fick höra om det esoteriska förhållandet mellan herren Buddha och Shrī Shankarāchārya var genom den undervisning som gavs genom A.P. Sinnetts bok *Esoteric Buddhism*. I denna sägs att Buddha reinkarnerade såsom Shrī Shankarāchārya, att Shankarāchārya helt enkelt var Gautama i en ny kropp. Mycket snart fick vi veta att så icke var fallet, på den grund – bland flera andra – att Shankarāchārya var en individ tillhörande första strålen och herren Buddha var chef för andra strålen. Madame Blavatsky anför denna mr Sinnetts anmärkning och säger att den på ett visst esoteriskt sätt är riktig men att den var mycket vilseledande såsom den var formulerad. Hon fick då frågan om Shankarāchārya var herren Gautama i en ny gestalt. Hon svarade att den astrale Gautama fanns inom den yttre Shankarāchārya, vilkens ätma likväl var hans egen gudomliga urtyp, den himmelske tankeborne ljustets son.

När madame Blavatsky säger att Shrī Shankarāchārya var en buddha men ej en inkarnation av Buddha, menar hon att han är en pratyeka-buddha, det vill säga en buddha tillhörande första strålen. Han lever alltså i Shamballa i den kropp han medförde från Venus. Flammans herrars kroppar liknar icke alls våra. Dessa kroppar får icke sina partiklar utbytta och har därför liknats vid kroppar av glas. De liknar våra men är mycket mer förhärjigade. Jag förmodar att de medförde dem i fullständigt skick från Venus och att de är byggda av den fysiska materia som hör till denna evolution. Madame Blavatsky säger att Shankarāchārya var en avatar i fulla bemärkelsen av ordet "avatar", behållaren för en flamma av de högsta av manifesterade andliga varelser. Eftersom en avatar ordrätt är en som "far över" eller "stiger ner", icke tillhör vår mänsklighet, är termen avatar i sträng mening tillämplig på detta fall, eftersom han är en av de tre flammans herrar från Venus som stannat kvar på vår jord såsom medhjälpare och lärjungar till världens herre.

För att återkomma till ämnet nirmānakāyaerna skall vi anföra vad madame Blavatsky vidare uttalar i sin fotnot: "Det ingår i den exoteriska nordliga buddhismen att hedra alla dylika stora

gestalter såsom helgon och även rikta böner till dem, liksom grekerna och katolikerna gör till sina helgon. Däremot gillar de esoteriska lärorna intet dylikt.” Med greker menar hon medlemmar av den grekisk-ortodoxa kyrkan – de gamla grekerna hade icke för vana att bedja och förvisso icke till helgon. När hon säger att de esoteriska lärorna icke gillar bön till nirmānakāyaerna, menar hon att ingen esoterikstuderande skulle bedja till en nirmānakāya om hjälp, eftersom han vet att de icke har något med individer att göra utan är fullt upptagna med att gjuta ut sina storartade energier enligt sina egna arbetsuppgifter.

Likväl sägs det att dessa stora väsen, medkänslans buddhaer, åtnjuter större vördnad hos folket än de som vandrat andra vägar. Madame Blavatsky säger även ”Samma folkliga vördnad ger namnet ”medkänslans buddhaer” åt de bodhisattvaer som, efter att ha nått arhatens rang (det vill säga vandrat den fjärde vägen av sju till slutet), vägrar att ingå i nirvānatillståndet eller ’iföra sig dharmakāya-klädnaden och överfara till den andra stranden’, eftersom det då skulle bli dem omöjligt att bistå människor ens med det lilla som karma tillåter.”

De huvudsakliga ideerna här är fullständigt klara, men terminologin är en smula förvirrande. Varje adept har farit över till den andra stranden, det vill säga nått slutet av den väg han började vandra, när han steg ner i strömmen. Texten säger att ”strömmen är överfaren”, innan valet av dessa tre klädnader träffats, och det är adepten, icke arhaten i vanlig mening, som väljer. Den som iför sig dharmakāya-klädnaden, far över till den andra stranden, men i en fullständigare bemärkelse.

Madame Blavatsky fortsätter: ”Det är detsamma med sambhogakāyan men med den tillkommande glansen av tre fullkomligheter, varav en är fullständigt utplånande av alla jordiska bekymmer.” Han anträder en andlig utvecklingsväg och ingår i nirvāna på ett senare stadium. Han behåller den nirvāniska atomen, den nirvāniska kroppen men förmodligen ingen av de lägre atomerna. Han visar sig vanligen i sin egen värld såsom den trefaldiga anden. Till denna klass hör förmodligen även den ordning av fullkomliggjorda människor som ingått i logos’ stab. De är inte längre särskilt knutna till vår jord utan tjänstgör hos logos för att av honom skickas ut vart som helst inom hans system.

Sedan kommer dharmakāya-klädnaden, som är ”en fulländad buddhas klädnad, det vill säga ingen kropp alls, utan en ideal andefläkt, medvetenhet förenad med den universella medvetenheten eller själen utan varje attribut.” Detta betyder att den individ, som antagit dharmakāya-klädnaden, drar sig tillbaka in i monaden. Han undvarar de permanenta atomerna helt och hållet och verkar endast i höga världar, varav den lägsta för honom är den nirvāniska. Han så att säga bränner sina skepp efter sig och inträder i det kosmiska livet men kan nog, om han så önskar, alltjämt visa sig såsom trefaldig ande, men behåller troligen icke ens den nirvāniska atomen.

Hela evolutionen igenom behåller vi samma kausalkropp, tills vi kan höja vår medvetenhet till buddhivärlden. Därefter medför vår blotta handling att fokusera oss i buddhikroppen att kausalhöljet försvinner. Men så snart man återigen för ner sin medvetenhet i högre mentalvärlden, återframträder kausalkroppen. Den är då icke densamma som förut, eftersom partiklarna har skingrats, men den synes på alla sätt vara exakt samma kropp. Något liknande sker beträffande dharmakāya-klädnaden. Individen har övergivit sin nirvāniska atom, sin manifestation i den nirvāniska världen. Men om han för ett ögonblick sänker sig till denna värld, drar han nog genast till sig en exakt likadan atom, en nirvānisk klädnad, genom vilken han kan manifesteras sig såsom den trefaldiga anden.

När vi jämför dessa tre, kan vi säga att dharmakāyan ej behåller något lägre än monaden, ehuru vi ej vet vad monadens klädnad i dess egen värld kan vara för något. Sambhogakāyan behåller sin manifestation såsom trefaldig ande, och han kan troligen nå ner och visa sig i en tillfällig augoeides. Nirmānakāyan förefaller behålla sin augoeides och behåller alla sina permanenta atomer och besitter således förmågan att visa sig i vilken värld han önskar. Likväl är de tre lika i utveckling. Skillnaden består endast i att den som lägger bort de permanenta atomerna därigenom saknar förmågan att framträda i synlig måtto i de lägre världarna och överger dem därför att han

ej längre behöver dem för det slags arbete han utför. Den som behåller dem har förmågan att komma ner till dessa världar och arbeta i dem, men det kan inte rätteligen sägas att de som väljer att göra det andra arbetet är på något sätt mindre viktiga, lägre i värde eller ära. Vi skulle kunna tänka på den som är verksam i en högre värld med stora solsystemiska krafter såsom viktigare, men det vore ett misstag, ty hela solsystemet är en manifestation av logos.

Madame Blavatsky talar om alla tre kāyaerna såsom buddhiska kroppar. Därmed använder hon termen ”buddhisk” såsom ett adjektiv till buddha och termen ”buddha” såsom likvärdig med vår term ”asekha-adept”, betecknande den som genomgått femte initiationen. Vi har inskränkt termen till att beteckna dem som genomgått buddha-initiationen. Våra mästare står två steg lägre än denna men kallas i Tibet ”levande buddhaer”.

Anmärkningens avslutande stycke lyder: ”Den esoteriska skolan lär att Gautama Buddha, jämte flera av hans arhater, är en dylik *nirmānakāya*. På grund av sin stora försakelse och uppoffring för mänskligheten har han nått så högt att ingen *nirmānakāya* högre än han är bekant.” Vi får icke uppfatta detta som om Gautama Buddha och flera av hans arhater skulle tillsammans bilda en *nirmānakā*, utan innebörden är den att han är ett dylikt väsen och att även flera av hans lärjungar vandrat samma väg. Därefter sägs att ingen högre är bekant för mänskligheten. Detta uttalande är alldeles riktigt, om det betyder att ingen medlem av vår mänsklighet ännu nått ett så högt stadium som herren Gautama.

Icke ens bodhisattvan, herren Maitreya själv, som för länge sedan nått lika långt som Gautama, såsom jag förklarar i boken *Mästarna och vägen*, har ännu tagit det steg, som skulle förvandlat honom till en buddha. Hade han det gjort, skulle han icke ha kunnat inneha sin nuvarande ställning av chef för planethierarkins undervisningsdepartement. Av buddhisterna kallas han ofta Maitreya Buddha, men det är en hederstitel.

Det finns i hierarkin en grad, som är ännu högre än Buddhas – den grad, som innehas av den store konungen, den ende invigaren, men eftersom han är en av flammans herrar, som kom från Venus, är det alltså sant att Gautama Buddha är den av vår mänsklighet som nått längst.

Böj nu ditt huvud och lyssna väl, o bodhisattva – medkänslan säger och talar: ”Kan det finnas sällhet, när allt som lever måste lida? Skall du frälsas och höra hela världen gråta?”

Nu har du hört det som sades.

Nu skall du nå det sjunde steget och gå genom porten till den slutliga kunskapen, men endast för att smaka sorgen – om du vill bli Tathāgata, följ då i din föregångares spår, förbli osjälvisk till den ändlösa änden.

Du är upplyst – välj din väg.

Än en gång framför Āryāsanga sin centrala tanke och uppmanar sina anhängare att vandra medkänslans väg. Han säger att man icke kan överge sina bröder när de lider. Vi har redan betraktat frågan om lidande ganska fullständigt och insett att, ehuru arhaten alltså kan verka i den värld som är full av lidande, hans medvetenhet i de högre världarna vet den härlighet som finns bakom allt detta, vet de höjder av lycka som alla människor ofelbart skall nå, så att det är honom omöjligt att lida såsom vanliga människor gör, vilka ser så litet av livets härlighet. Arhaten, som här tilltalas såsom en bodhisattva, kan stämma in i herren Buddhas triumfsång, så väl uttryckt i *Asiens Ljus*:

I ären frie! Tingens Sjal är god,
och Varats hjärta är en himmelsk vila;
mer stark än ve är vilja; vad var gott
når upp till bättre – bäst.
Jag, Buddh, som grät med alla bröders tårar,
vars hjärta hela världens tunga bar;
nu jublar jag, ty frihet givs!

När Āryāsanga uppmanar sina anhängare att förbli osjälviska till den ändlösa änden, använder han ett uttryck, som är egendomligt snarlikt en formulering, som i kristendomen översätts med ”i evigheters evighet”, varav den latinska formen är *in saecula saeculorum*. Detta betyder till änden av vår uppsättning världar eller kanske till änden av vår nuvarande klotkedja. Den bakomliggande tanken är att vi bör förbli i förbindelse med mänskligheten, tills arbetet i den nuvarande cykeln i medvetenhetens utveckling är fullbordad och mänskligheten nått sitt mål.

Vårt eget sätt att erbjuda oss själva till tjänst är något annorlunda än detta. Vi har ställt oss helt och hållet till mästarnas förfogande, utan att bedja dem om att skicka oss att arbeta med det eller detta, utan fullständigt överlämna avgörandet till dem med orden: ”Här är jag, skicka mig! Det var Āryāsangas önskan att hans lärjungar skulle följa den väg han själv valt. Kanske anade han att många fler arbetare behövdes på just detta område. Han talade om ett visst skede i Indiens historia, under kung Harshas regering, när det synes ha rått förfall i religionen och människor brydde sig mer om dennas yttre former än om det verkliga livet bakom dessa, när allt hade blivit mycket specialiserat och i viss mån förkonstlat. Under dessa omständigheter måhända ansåg han att det behövdes fler lärare att blåsa nytt liv i religionen och tjänandet såsom ideal.

Till sist uppmanar han lärjungarna att bli tathāgataer, att följa i herren Buddhas spår. Han säger dem att de nu är upplysta och att de bör välja sin väg. Därefter kommer en linje av punkter – vilket tydligen anger att valet göres, och sedan avslutar han med ett storslaget tal:

Skåda det milda ljus som fyller himmelen i öster. I tecken på lovprisning förenar sig både himmel och jord. Och från de fyrfaldiga manifesterade makterna stiger en sång av kärlek, både från den lågande elden och det flödande vattnet, och från den ljuvt doftande jorden och den susande vinden.

Lyss! ... ur den djupa outgrundliga virveln av detta gyllenskimrande ljus, vari Segraren badar, höjes hela naturens ordlösa röst i tusen toner att förkunna:

Glädje vare eder, o människor av Myalba. En pilgrim har vänt åter från den andra stranden. En ny arhan är född.

Jag har redan talar om det sätt, på vilket hela naturen fröjdas, när en ny invigd födes. I detta förenar sig, som sagt, både himmel och jord. Jordens ande får känna av ett ökat välbefinnande. Denna ande är ett stort väsen, som inte alls tillhör vår mänskliga evolutionslinje och som använder hela jorden såsom fysisk kropp. Det är svårt att begripa ett dylikt väsens natur. När vi föreställer oss jorden såsom blott och bart ett väldigt klot, som snurrar genom världsrymden, utan specialiserade organ, undrar vi nog hur den kan tjäna till kropp åt något väsen. Men om alla de varelser som lever på den bidrar till jordens andes medvetenhet, behöver detta väsen inga andra ögon än deras. Det lever i deras liv och vinner sålunda erfarenhet. Jordan rör sig i sin bana såsom en i en mäktig kör av planeter, som var och en låter sin egen ton ljuda i sfärernas musik och äger inom sig allt detta som vi måste söka utom oss.

Detta väsen lever i en skala, som mycket skiljer sig från vår. Våra kroppar har en viss storlek och lever en viss tid, och denna utsträckning i rum och tid synes oss vara den rätta måttstocken, varför en liten varelse med kortare livslängd synes mindre värd att beakta och en annan, större med lång levnadsålder mera värd. Men storlek och livslängd är inga grunder att bedöma utveckling och framåtskridande efter. Somliga urtida djur var betydligt större än elefanten men mycket mindre intelligenta, liksom dagens noshörning och flodhäst ej är lika kloka som hunden. Vi behöver alltså ej antaga att jordens ande är mer intelligent än vi är, endast därför att han har ett klot, som är tolv tusen kilometer i diameter till fysisk kropp och därför att en inkarnation för honom är en hel klotperiod. Medvetenheten är en punkt hos var och en av oss. Jordens andes medvetenhet synes vara egendomligt mångfaldig och oaktat sin väldiga storlek icke mer framskriden i vissa avseenden än medvetenheten hos många av de stora devaer som rör sig i hans kropp.

Om vi står uppe på en kulle och ser ut över det omgivande landskapet, finner vi detta genomsyrat av något av jordens andes liv. Detta liv synes dela upp sig självt, tillfälligt eller bestående, i mindre enheter. En skön utsikt, som många människor beundrat, besjålas av en obestämd individualitet, som utgör del av denna ande. Dylig beundran, antingen den härrör från människor eller stora devaer, synes egga livet i denna enhet, så att det gensvarar på denna känsla av glädje. När vi beundrar en skön vy, påverkar den oss, men också vi påverkar den. Detta gensvar tillkommer till det som livet i mineral-, växt- och djurrikena känner.

När en människa initieras, strömmar det inflytande, hon är instämd på i högre världar, genom varje del av hennes varelse. Fastän effekten är ringa i fysiska världens fasta, flytande och gasformiga materia, sker det åtskillig utstrålning från eterhöljet liksom från emotional- och mental-kropparna, och denna förnims, såsom vi redan sett, av naturrikena och av sådana människor som är förmögna till gensvar.

De fyrfaldiga manifesterade makterna är jordens, vattnets, eldens och luftens – de fyra deva-rājaer eller mahārājaer som förvaltar karma åt oss här nere, lipikaernas eller karmaherrarnas så att säga underordnade. Hinduerna kallar dem Dhritarāshtra, Virūdhaka, Virūpāksha och Vaishravana, och envar anför en utvecklingslinje. Dhritarāshtra sägs vara chef för gandharvaerna, luftens andar, de stora devaer som uttrycker sig genom musik. Av väderstrecken är alltid östern deras, och de symboliseras alltid med den vita färgen, såsom ryttare skrudade i vitt, ridande på vita hästar och bärande pärlvita sköldar. Under Virūdhaka kommer kumbhandaerna. Dessa är söderns änglar, vattnets andar, eftersom södra delen av vår värld täcks långt mer av vatten än av land. De framställs blå, vattnets färg, och sägs bära safirfärgade sköldar. Under Virūpāksha samlas nāgaerna, västerns änglar, eldens andar, röda till färgen och bärande sköldar av korall. Dessa beskrev Hesekiel såsom eldsväsen fulla av ögon inuti och även såsom bevingade hjul. Sedan kommer yakshaerna under Vaishravanas välde. Åt dem är norden helgad. De är jordens devaer eller änglar, och deras färg är alltid guldets – ty guldets ligger dolt i jorden.

Madame Blavatsky förklarar Myalba såsom ”vår jord – av den esoteriska skolan träffande nog kallad helvetet och det värsta av alla helveten. Den esoteriska läran vet ej av något helvete eller pinorum annat än en planet eller jord, som är hemvist för människor. Avīchi är ett tillstånd, icke en plats.” Ehuru somliga människor lider efter döden i emotionalvärlden, kan denna egentligen inte betraktas såsom en straffort. De lider av sina egna störda inbillningar eller låga begär, och även om förhållandena ibland kan vara dåliga i denna värld, är icke ens de värsta dylika fullt så otäcka och smutsiga som vissa av dem som råder här nere. Alla som haft någon erfarenhet av högre världar, torde instämma med madame Blavatsky i att det ingen annan stans finns något lika dåligt som det fysiska livet.

”En pilgrim har vänt åter från den andra stranden” betyder uppenbarligen att någon uppnått det högre riket men likväl väljer att förbli och arbeta bland människorna i denna värld. Vanligen tänker vi på den andra stranden såsom femte initiationen, icke såsom fjärde, men här brukas uttrycket i den mer inskränkta betydelsen.

Āryāsanga avslutar med hälsningen:

FRID VARE ALLA VÄSEN

Liknande välsignelser återfinns i slutet av varje buddhistisk eller hinduisk religiös bok. Āryāsanga avslutar sin bok i en mycket stark glädje. Han har ibland talat om sorgens väg men stämmer till sist upp en segersång av underbar glädje och skön frid.

NOTER

Sidan 3

”Sollogos” är den teosofiska termen för solsystemregeringen eller solsystemhärskaren såsom den dominanta monaden i denna. Med ”planetlogos” menas på motsvarande sätt planetregeringen eller planethärskaren såsom dennas dominanta monad. Enbart ordet ”logos” utan ”sol-” eller ”planet-” före används vanligen såsom förkortning för ”sollogos”.

”det högre jaget eller det tänkande jaget” motsvarar väl närmast monaden, självmedveten och självaktiv i sitt kausalhölje.

”Människan är evig”. Endast monaden kan leva för evigt. Även de många tusen livet i människariket blir för monaden i dess kosmiska skala blott en kort episod.

Sidan 4

”Medveten klärvoajans”. Klärvoajans av det vanliga, emotionala slaget är otillförlitlig. Vad C.W.L. syftar på är den objektiva kausala medvetenhet han själv förvärvat. Den ger tillförlitlig information så långt den når.

Det högre manas är det som på andra ställen kallas det högre mentala, det vill säga det kausala (47:1-3).

”När personligheten övervunnits i de yttre världarna” – förstajagets och dess världar avses, alltså fysiska, emotionala och mentala, men icke kausala.

Förmodan att det skulle vara möjligt för en människa att blott med tillräcklig vilja nå adeptskapet (45-jagets stadium) inom ett dygn får man hänföra till de teosofiska överdrifterna. Det räcker icke med enbart vilja, om tillräcklig erfarenhet och kunskap saknas, och förvärvet av dessa tar även under gynnsammaste omständigheter åtskilliga liv. Det som framför allt hindrar snabbt framåtskridande är kvarvarande dålig sådd att skörda. Sådan kan även essentialjag, 46-jag, ha.

Sidan 5

”De fysiska kropparna”, det vill säga organismen med dess eterhölje.

Citatet om lampan är hämtat ur Bhagavad-gītā, VI:19 och 22.

Sidan 7

”ändrar sin grundval eller grundläggande inställning”. ”Rätt inställning” anges såsom den första leden i Buddhas ädla åttaledade väg.

”När vi inser att vi är gnistor av den gudomliga elden, kan vi tänka endast på vad gud vill. Vi är delar av honom, var för sig kan vi inte ha någon ära, varför tanken på egen ära är en fullständig villfarelse.” Från pytagoreisk synpunkt betyder här ”gud” dels den stora lagen, inbegreppet av alla natur- och livslagar, dels den kosmiska totalmedvetenheten, vari alla monader har en omistlig del, så snart deras individualmedvetenhet aktualiserats i den kosmiska manifestationsprocessen. Något personlighetsbegrepp av ”gud” kan det hursomhelst icke vara fråga om.

Sidan 9

”Teosofiska samfundets stora ändamål är icke så mycket att främja den mentala utvecklingen som att höja dem som är redo för detta till att bli mottagliga för buddhiska inflytanden, att återuppväcka medlemmarnas känslighet på ett högre varv av spiralen och förbereda dem för den nya rasen.”

Här avses den redan framväxande sjätte underrasen av den femte (ariska) rotrasen. Denna sjätte underras blir moderras för den framtida stora sjätte rotrasen.

Sidan 10

Den ende initiatorn är planetregeringens chef, planethärskaren, världens konung. Han officierar själv från och med tredje initiationen, varigenom människan blir ett kausaljag. Vid de två första initiationerna officierar i hans ställe chefen för planethierarkins 2dra departement, världsläraren, Christos–Maitreya.

Sidan 11

”Den förste av de tre”. Se *Den Pytagoreiske Kuriren* nr 34 (förra årets sommarnummer), sidan 5.

Sidan 12

”Berättelsen om katten och sängstolpen”. Denna återges i Annie Besants och C.W. Leadbeaters kommentar till boken *Vid mästartens fötter*. Vi avser att senare publicera en översättning av denna.

William Thomas Stead (1849-1912) var sin tids mest inflytelserike brittiske journalist. Gjorde en mycket uppmärksammasad personlig insats mot barnprostitution. Intresserade sig på senare år för psykisk forskning. Var en av de ursprungliga tre medlemmarna av Cecil Rhodes’ hemliga sällskap The Round Table (grundat den 5 februari 1891), som blev moderorganisation för ett helt nätverk av globalistiska inflytelsegrupper, varav de mest kända är Royal Institute of International Affairs (Chatham House) i Storbritannien, Council on Foreign Relations i Förenta staterna, Bilderberggruppen och Trilateral kommissionen. W. T. Stead omkom vid oceanångaren Titanics förlisning den 15 april 1912.

”De inre världarna”. Laurency kritiserar bruket av denna term i *Livskunskap Två*: ”Ouppörligt stöter man på uttrycken ’inre världar’ eller ’subjektiva världar’ i esoteriska litteraturen. Rätta beteckningen är ’högre världar’. Dessa äro varken ’inre’ eller ’subjektiva’ utan fullt ut lika mycket yttre och objektiva som fysiska världen. Sedda med högsta eller 49-dimensionala synen utgöra alla 49 världarna en enda värld, den kosmiska världen eller kosmos.”

Sidan 13

Citatet är hämtat ur Bhagavad-gītā III:33.

Sidan 21

Denna s.k. tredje volym av *The Secret Doctrine* var ej av Blavatsky avsedd såsom sådan utan var en samling uppsatser, författade av Blavatsky och sammanställda av Besant efter Blavatskys bortgång.

Sidan 22

”Permanent atomer” är det som Laurency kallar triadenheter. Möjligen avses med uttrycket ”permanent atomer” även vissa s.k. skandhaer.

”Det vi kallar monaden”. Man bör ha klart för sig att det teosofier kallar monaden vanligen är detsamma som Laurency kallar tredjetriaden.5

Sidan 24

”augoeides”. C.W.L. använder här oriktigt denna term såsom synonym för kausalhölje. Laurency kommenterar detta i *Livskunskap Tre*, kapitel 5.20.

Sidan 27

”Dessa beskrev Hesekeel”. Se Bibeln, Hesekeel, 1:a kapitlet.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska

revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna ”andan”, rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: ”.. om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna ’framåtskridandet’ och att bedraga sig själva om dess ödesdiga resultat.” Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Pettitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskog under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskog@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.